

นิราศ^๒
รักร้าย

มณีนันท์

นิราศรักร้าย

โดย มณีจันทร์

ราคา 350 บาท

ลำดับที่ 224

ISBN 978-616-00-1295-4

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมารพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธาทิร พิสูจน์อักษร : วิลาสินี จันทร์กิตติวัฒน์

ออกแบบปก : วะชิ จัตุรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญญภัทร พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันฐ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พื้บพู้บ
กระดานชนวนสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

ไม่ว่าจะเป็นสาขาอาชีพใดก็ตาม ขึ้นชื่อว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับวงการธุรกิจ ร้อยทั้งร้อยต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง และสำหรับธุรกิจบางอย่าง...อาจเป็นเบื้องหลังอันดำมืดที่ปกปิดไว้ด้วยฉากหน้าอันสวยงาม

เหตุฆาตกรรมผู้อำนวยการองค์การเภสัชกรรมไม่ใช่เพียงเรื่องภายในประเทศ เมื่อคดีนี้เกี่ยวโยงกับการที่ประเทศไทยถูกฟ้องร้องเรื่องสิทธิบัตรยาจากบริษัทยาข้ามชาติที่สูญเสียผลประโยชน์มหาศาล ‘ชโลบล ศิวกร’ นักข่าวสาวมีหน้าที่เกาะติดคดีนี้อย่างเหนียวแน่น โดยพยายามสืบข่าวจาก ‘ดร. เนธาเนียล เฟรเซน’ นายแพทย์หนุ่มอัจฉริยะ บอร์ดบริหารของบริษัทยายักษ์ใหญ่จากอเมริกา ซึ่งเดินทางมาประเทศไทยด้วยจุดประสงค์บางอย่าง

ทว่ายิ่งเข้าไปใกล้เงื่อนงำ ชโลบลก็ยิ่งถูกดึงเข้าไปใกล้เบื้องหลังธุรกิจยาที่แต่ละแห่งต่างก็ต่อสู้กันอย่างดุเดือดเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตัวเอง จนนำไปสู่การชิงไหวชิงพริบ และการใช้เล่ห์กลต่างๆ นานาเพื่อทำลายคู่แข่งและฉกฉวยมาซึ่งสิ่งที่ต้องการ

ขอเชิญทุกท่านก้าวเข้าสู่โลกของการต่อสู้ทางธุรกิจ ใน *นิราศรักร้าย* หนังสือเรื่องแรกในชุด ‘อริรักมาเฟีย : เดอะ แชโดว์ เอ็มเพอเรอร์’ ได้ ณ บัดนี้

สำนักพิมพ์ Sugar Beat

“อย่างงน่า คีนเดียวก็ได้เอ้า แ่คีนนี้ทั้งคีนก่อน ถ้าชอบ
ค่อยต่อไป”

“ทั้งคีน!” ปากแดงที่บวมเจ่อเพราะถูกขี้จุ่มพิตอย่างหนัก
เผยอค้าง ทำให้นัยน์ตาร้อนแรงที่จับจ้องอยู่คุกรุ่นขึ้นมาอีก “เคย
อ่านเจอที่ไหนสักแห่งว่าคนไม่เคยครั้งเดียวก็แย่แล้ว”

“อะไรไม่เคย”

“ป...เปล่า” เธออีกอักเพราะเผลอพุดสิ่งที่คิดดังไปหน่อย
สติสตั้งหล่นหายไปหมดจนดูเหมือนคนโง่ “ปล่อยได้แล้ว ฉัน
ไม่ตกลง เข้าใจไหม”

“บัวไม่เคย?” เขาตามทันอย่างง่ายดาย เมื่อเห็นใบหน้า
โกรธซึ่งปนเงินอายขนาดหนักของเธอ แม้เจ้าตัวจะมองตาขวาง
“อายุเท่าไรถึงไม่เคย”

เธอไปมุดหัวอยู่ที่ไหนมาวะเนีย ถึงไม่เคยทำกิจกรรมพิเศษ
ซึ่งได้รับความนิยมสูงสุดบนดาวเคราะห์ดวงนี้!

นิราศ
รักราย

บทนำ

เดอะ แชนด์วี เอ็มเพอเรอร์

ถ้ามัลติยูนิเวิร์สเป็นเรื่องจริง และมีสิ่งที่เรียกว่าโลกคู่ขนาน ตัวเธอในโลกหนึ่งก็คงจะเป็นนักข่าวสายอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ชื่อดังในนิวยอร์ก และนักเขียนนวนิยายโรมานซ์ระดับเบสต์เซลเลอร์ที่ปกปิดตัวตนเอาไว้

ทั้งคู่กลายเป็นเพื่อนทางไกล ที่โลกทั้งสองมาบรรจบกันเพราะรอยแตกของทางผ่านเล็กๆ ที่เรียกว่าเว็บไซต์ส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเขียนคนหนึ่งที่ เมื่อเธอเข้าไปวิจารณ์เพื่อคัดค้านายตอนต่อไป และบังเอิญเธอถูกทุกครั้งจนทำให้ตัวเธอในโลกคู่ขนานต้องเดินทางมาเมืองไทยครั้งหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ความจริงว่าพวกเธอเป็นคนเดียวกันจริงๆ

คิวกร อเล็กซิส ฮาร์เปอร์ คือนักข่าวอาชญากรรมผู้คร่ำครึที่สุดในนิวยอร์ก ตัวตนในโลกคู่ขนานของเธอคนที่ว่า

หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ นักเขียนนวนิยายโรมานซ์แนวย้อนยุคที่ไม่เคยปรากฏตัวต่อสาธารณะ ขณะที่ทุกคนเข้าใจว่า ‘ฮาร์เปอร์’ เป็นผู้ชาย

ในโลกของความเป็นจริง เธอคือ ซิลบล คิวกร แพชั่นตกยุคแห่งบางกอกใหม่

หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ นักแปลนิยายโรมานซ์หลากหลายแนว หนึ่งใน

ในนามปากกาที่เธอแปลจนครบ เพราะนักเขียนเพิ่งเขียนจบแค่สี่เล่มในเวลาที่ปี คือนามปากกา อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ ผู้โด่งดังมาจากนิยายโรมานซ์แนวย้อนยุคเกี่ยวกับหนุ่มล่ำชาวสกอตแลนด์ผู้กล้าหาญ หนุ่มฮอตนักรบโรมันผู้ป่าเถื่อน และหนุ่มหล่อชาวไอริชผู้มีประเพณีอันน่าทึ่ง

ศิวกร อเล็กซิส ฮาร์เปอร์ คือหญิงสาววัยยี่สิบห้าปีผู้ร่ำรวย อาศัยอยู่ในมหานครของโลก คือนิวยอร์ก

ชโลบล ศิวกร คือหญิงสาววัยยี่สิบห้าปีฐานะปานกลาง ถ้าเทียบกับโลกของอเล็กซิสก็คงจนกรอบ มีแค่พอประทังชีวิต อาศัยอยู่ในเมืองหลวงในอีกทวีปหนึ่ง คือกรุงเทพฯ

บุพการีของทั้งคู่จากไปแล้ว มีพ่อเป็นหมอและทำงานเป็นนักข่าวเหมือนกัน ตัวจริงมีอาชีพเสริมคือแปลนิยายของอีกคนในโลกคู่ขนาน อเล็กซิสร่ำรวยจากการเขียนหนังสือ มีบ้านอยู่บนเพนต์เฮาส์กลางแมนฮัตตัน และขับรถหรูเฟอร์รารี ขณะที่ตัวตนที่เป็นนักข่าวแทบไม่ต่างกัน คือขับรถกลางเก่ากลางใหม่ของชนชั้นกลางไปทำงานด้วยลูกตลกเทรนต์

ชื่อของทั้งคู่มาพ้องกันอย่างไม่น่าเชื่อ ตัวจริงเป็นคนไทย แต่ ‘เธอ’ ในโลกคู่ขนานเป็นลูกครึ่ง เป็นนักข่าวที่มีมุมมองเกือบทุกอย่างในโลกนี้เหมือนอ่านหนังสือเล่มเดียวกัน และถูกเลี้ยงดูมาจากครอบครัวเดียวกันต่างนิดเดียวตรงที่ชโลบลคงไม่มีวันเขียนนิยายเองอย่างอเล็กซิสได้ แม้เธอจะคิดพลอตแทนอีกฝ่ายและเดาตอนจบได้เสมอ

‘ทำไมเธอไม่เขียนนิยายล่ะ น่าจะมีรายได้ดีกว่านะ’

‘ไม่เอา ฉันจกจี้้นะ อีกอย่างนักเขียนไทยไม่มีทางรวยเหมือนเธอ ฉันขอแปลแบบนี้ดีแล้ว ก็เราเป็นคนเหมือนกัน’

ชโลบลมักจะบอก ‘ตัวเอง’ ในโลกคู่ขนาน ให้เขียนนิยายยุคปัจจุบันที่มีนางเอกเป็นบอดี้การ์ดฉลาดเซ็กซี่ แต่ไม่ก๊อกรุ่นเหมือนภาพยนตร์ที่พวกฮอลลีวูดชอบสร้าง มีปมชีวิตหนักๆ และทำหน้าที่คุ้มครองผู้ชาย เพราะเมื่อที่ดาวเคราะห์สีน้ำเงินดวงนี้ดูเหมือนจะเป็นโลกของบุรุษเพศไป

เสียหมด แต่อดเล็กชิบบอกว่ายังหา ‘แรงบันดาลใจ’ ไม่เจอ เธอยังชอบจินตนาการถึงหนุ่มหล่อล่ำๆยุคเก่าตามสายเลือดอันเข้มข้นชาวสกอตแลนด์ซึ่งบิดาของตนสืบเชื้อสายมามากกว่า

นั่นไม่ใช่อุปสรรคของความเป็นเพื่อน แต่ความยุ่งยากทุกอย่างมีจุดเริ่มต้นของมันเอง

กรณีของพวกเขาก็คงจะเป็นโดมิโนที่ชื่อ ‘อลัน เพเยอร์’ ซึ่งถูกสื่อขนานนามว่า ‘เดอะ แชโดว์ เอ็มเพอเรอร์...The Shadow Emperor’ มาเพียตัวพ่อ หรือนักค้ายาเสพติดแห่งองค์กรอาชญากรรมที่ดีเยี่ยมตั้งแต่หัวไว้ถึงห้าล้านดอลลาร์ แต่ดันไม่มีใครรู้ว่าตัวจริงของเขาเป็นใคร หรือแม้กระทั่งมีตัวตนอยู่จริงหรือเปล่า คนส่วนใหญ่คิดว่าเพเยอร์ก็คือตัวเขาเอง ทายาทมาเพียที่หวนกลับมาสานต่อธุรกิจของครอบครัว

หลายคนคิดว่าเขาเป็น จอห์น รีเยส มาเพียในอาณาจักรอาชญากรรมซึ่งมีส่วนได้ส่วนเสียและทำกำไรมหาศาลมาเกือบสามสิบปี โดยที่ดีอีเอไม่เคยหาหลักฐานอะไรเชื่อมโยงมาตั้งข้อหาเขาได้

คนอีกกลุ่มคิดว่าเขาอาจเป็นอาชญากรคนใดคนหนึ่งซึ่งต้องการไต่เต้าขึ้นมาเป็นตำนาน โดยสวมรอยของเพเยอร์

แต่ใครคนหนึ่งเชื่อใน Conspiracy Theory หรือทฤษฎี ‘การสมคบคิด’ และยืนยันแบบฝังหัวว่า ‘อลัน เพเยอร์’ ไม่ใช่ ‘บุคคล’ ที่ถูกสื่อขนานนามว่า ‘เดอะ แชโดว์ เอ็มเพอเรอร์’ แต่เป็น ‘ชื่อ’ แผนการชั่วร้ายของพวกเขาแบบบอยที่ ‘บังเอิญ’ ประสบความสำเร็จมากที่สุดในทศวรรษ โดยใช้ความเชี่ยวชาญอย่างล้นเหลือซึ่งพวกเขามีเป็นเครื่องมือ

ผู้ต้องสงสัยคือ นายแพทย์ หนายความ และนายธนาคารใหญ่ของนิวยอร์ก ใช้ตัวอักษรย่อแทนชื่อทั้งหมด ถูกเรียกรวมกันว่า ‘เดอะ ทรินิตี้ ออฟ โทकुนส์’

เพราะเพื่อนรักที่เป็นเจ้าหน้าที่ดีอีและเป็นแหล่งข่าว
ซึ่งคบกันมาตั้งแต่สมัยเด็กของฮาร์เปอร์ หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ก่อนพบศพถูกเผาไหม้เกรียมในเวลาต่อมา คาดว่าตัวการจะเป็นแก๊งค้ายาเสพติดรายใหญ่ของ ‘อลัน เพเยอร์’ ที่ตำรวจกำลังทำคดีอยู่ นักเขียนนิยายต้องการคลายเครียดจากงานประจำจึงหยุดทำงานอดิเรก หันไปทุ่มเททำสิ่งที่ตนถนัดยิ่งกว่า นั่นคือการเป็นนักข่าวสายอาชญากรรมเพื่อทวงความยุติธรรมให้ผู้ตาย

อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ ใช้เวลาหกเดือนสืบเสาะค้นหาข้อมูลเชิงลึกบวกกับจินตนาการที่ไม่เหมือนใคร จนกลายมาเป็นเจ้าของทฤษฎีใหม่ที่เขียนบทความเชิงสมมุติลงในเว็บไซต์ของตนเอง โดยอ้างอิงหลักการหลายอย่างที่น่าเชื่อถือหาว่าไม่มีหลักฐาน มีคนเข้ามาตามอ่านและทวีตต่อนับล้าน จนได้ลงหน้าแรกในหนังสือพิมพ์ชื่อดังหลายฉบับ เพราะเขาเป็นหนึ่งในนักเขียนขายดียอดนิยมจนมีนักอ่านตามงานอย่างล้นหลาม

ข้อกล่าวหาของฮาร์เปอร์อาจเลือนลอยสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจทำให้เกิดเสียงหัวเราะ เป็นที่ขบขันสำหรับผู้คนส่วนใหญ่ต่อแนวคิดพิลึกพิลั่น ที่นักเขียนซึ่งไม่ใช่แนวอาชญากรรมหรือ Crime Story ด้วยซ้ำเสนอขึ้นมา บางคนเชื่อว่าเป็นวิธีทำการตลาดเพื่อสร้างพลottonิยายใหม่ เพราะเขาเกิดอยากเปลี่ยนแนว แต่ใครบางคนกลับขำไม่ค่อยออก

ทั้งหมดเป็นที่มาของเรื่องอันตรายเป็นชีวิต และความยุ่งยากอีกร้อยแปดเมื่อใครหลายคนพยายามตามหาตัวเขา

แต่ไม่มีใครรู้จักฮาร์เปอร์ ถึงอย่างนั้นเขาก็เดือดร้อนแทบเอาตัวไม่รอดเมื่อถูกพวกมาเฟียหมายหัว

ทว่าชีวิตไม่โหดร้ายเกินไป ถึงอย่างไรมันก็ทำให้เธอ เอ๊ย! เขาได้พบกับแรงบันดาลใจของตัวเอง เมื่อภารกิจเสี่ยงตายทั้งหมดจบสิ้นลง เขาสัญญากับตัวเองว่าจะเขียนนิยายแนวปัจจุบันเรื่องแรกตามที่ตัวจริงในโลกคู่ขนานต้องการอย่างแน่นอน

แพ้นตฤคแห่งบางกอกใหม่

ลานจอดรถของกระทรวงสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร

“น้องบัว รอก่อนคะ”

เสียงเรียกนั้นมาจาก ลัดดา ตั้งกิจสกุล เลขานุการของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขคนใหม่ ชื่อ ชุมศักดิ์ รัชสกุลกุล แต่สาวใหญ่ทำงานในกระทรวงนี้ติดต่อกันมาเป็นเวลาสองสมัย รู้เรื่องภายในทุกอย่างดี

“มีอะไรหรือคะ พี่ดา” ชโลบล ศิวกร จั๊บบานประตูรถที่เพิ่งเปิดออกเอาไว้

“ดีเลยที่หนูจอดรถงนี่” ลัดดาว่า กตริโมตของรถญี่ปุ่นกลางเก่ากลางใหม่คันสีเทาเงินที่จอดห่างเธอไปไม่กี่คัน กระวีกระวาดตรงไปยังรถคันนั้น หญิงสาวที่มาถึงก่อนเลยปิดประตูรถตัวเองเดินตามมาสมทบ

“ที่น้องบัวขอรายชื่อบอร์ดขององค์การเภสัชกรรมชุดใหม่ พี่ว่าจะให้ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะมึ นึกได้ว่าทิ้งเอาไว้ในรถ”

“ความจริงอีเมลให้บัวก็ได้คะ”

“พี่ทำนามบัตรของหนูหายนะสิ จำไม่ได้ว่าอีเมลอะไรเพราะไม่เคยส่งหา นึกได้ว่าพรินต์เอาไว้เลยตามลงมาดู เผื่อจะทัน”

“พี่ดาใจดีจัง” คนพูดเปิดกระเป๋าสะพายใบโตเพื่อหยิบนามบัตรส่งให้สาวใหญ่

อีกฝ่ายรีบไปพร้อมยิ้มกว้าง “เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง ขอหานิดหนึ่งนะหนู ช่วงนี้ของพี่เยอะ”

“รถเลขาฯ ของท่านรัฐมนตรีดูสมถะจัง” เพราะกำลังคอย ชโลบลเลยสำรวจรถของลัดดา แล้วยิ้มเมื่อเห็นตุ๊กตาสปริงติดรถหน้าตาตลก เกาะอยู่บนแผงคอนโซล เป็นสาวน้อยผิวดำผมหยิกแต่ปากแดงกำลังยิ้มกว้าง ตัวสูงไม่เกินสามนิ้ว กระजरรถด้านหน้ายังมีพระองค์หนึ่งและลูกประคำพวงยาวห้อยเอาไว้ด้วย

“เงินเดือนพี่ไม่เท่าท่านรัฐมนตรีซะหน่อย ลูกก็ยังเรียนอยู่ทั้งสองคนสามีก็ไม่มี”

“ขอโทษค่ะ” นักข่าวสาวรีบบอก เพราะนึกได้ว่าสามีของลัดดาที่เป็นข้าราชการอีกกระทรวงเพิ่งเสียชีวิตไปหลายปีก่อน สาวใหญ่จึงต้องดูแลลูกสาววัยรุ่นสองคนเพียงลำพัง

“ไม่เป็นไร พี่รู้ว่าหนูล้อเล่น นี่จะ เจอเสียที” อีกฝ่ายยื่นกระดาษปึกบางให้

“ขอบคุณมากค่ะ พี่ดา”

“เมื่อกี้ตากล้องที่มากับหนูเห็นบอกจะไม่อยู่หลายวัน ลาพักร้อนเหอะจ๊ะ”

“ได้ก็ดีนะสิคะ ลาไปทำงานต่างจังหวัดต่างหาก”

“คดีของคุณหมอรรถชัยหรือเปล่า”

“ไม่ใช่โดยตรงหรอกค่ะ แต่ก็เกี่ยวข้องอยู่บ้าง” หญิงสาวบอกยิ้มๆ ไม่เห็นว่าจะต้องปิดบังอะไร

ลัดดามีน้ำใจแก่นักข่าวและผู้ที่เข้ามาติดต่อทุกคนเสมอ ทั้งยังทำงานมีประสิทธิภาพ จึงยังได้ตำแหน่งเดิมแม้จะมีการเปลี่ยนตัวรัฐมนตรี ชโลบลรู้จักเธอเพราะอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันด้วย ทั้งยังเคยสอนพิเศษให้ลูกสาวคนหนึ่งของอีกฝ่าย ก่อนจะได้มาประสานงานกันบ้างเมื่อเธอมาหาข่าวที่กระทรวง อีกฝ่ายจึงให้ความเอ็นดูเป็นพิเศษ

“ท่านซุ่มดั๊กดีตามเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน ถ้ามีอะไรคืบหน้า หนูกระซิบบอกพี่บ้างนะ”

“ไม่มีปัญหาเลยค่ะ”

“อยากให้พี่แวะไปรดน้ำต้นไม้ที่บ้านให้หรือเปล่า”

“บ๊วกคงไม่ได้ไปหลายวันมาก เดี่ยวจะรดทิ้งไว้ชุ่มๆ รอบนี้ไม่กวนพี่ตาละ ขอขอบคุณมากนะคะ”

“เดินทางปลอดภัยนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอไหว้พร้อมรอยยิ้มน่ารัก และขอตัวจากมา

คดีที่ลัดดาถามถึงมีต้นเหตุอยู่ว่า ก่อนการเสียชีวิตของนายแพทย์ อรรถชัย สิ้นธุวงศ์ อดีตผู้อำนวยการองค์การเภสัชกรรม (ผอ.อภ.) ด้วยอุบัติเหตุเมื่อเกือบสองเดือนก่อน ได้มีการเลือกคนใหม่คือ นายแพทย์ อภิวัฒน์ สิปปวิชัย เข้ามาแทน แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือรายชื่อของบอร์ดบริหารภายในมีการเปลี่ยนแปลงโยกย้ายหลายตำแหน่ง

องค์การเภสัชกรรมคือรัฐวิสาหกิจยาของรัฐ ที่สร้างความมั่นคงของระบบหลักประกันสุขภาพของประชาชนผ่านการผลิตและจัดหายาจำเป็น เพื่อส่งต่อสถานพยาบาลทั่วประเทศ ช่วยถ่วงดุลอำนาจทั้งการตลาดและการเงินของบริษัทยาข้ามชาติ ซึ่งในอดีตเคยกำหนดราคายาได้ฝ่ายเดียว ช่วยให้โรงพยาบาลของรัฐจัดซื้อยาได้ในราคายุติธรรมมากขึ้น และพยุงราคา ยา รวมถึงการทำซีแอลยา

ผลงานของอดีต ผอ. โดดเด่น แต่ทำให้บริษัทยา โดยเฉพาะบริษัทข้ามชาติ เสียผลประโยชน์หลายอย่าง อาทิ ยอดขายตกเพราะเสียส่วนแบ่งการตลาด ขายยาราคาแพงแบบเดิมที่เคยผูกขาดไม่ได้ และต้องยอมลดราคาลงหลายเท่า จนต้องพยายามกดดันผ่านรัฐบาลทุกวิถีทาง เขาถูกรัฐมนตรีคนใหม่ฟ้องผ่านดีเอสไอเรื่องการจัดซื้อยาตัวหนึ่ง และตรวจพบการกระทำที่เข้าข่ายความผิดเกี่ยวกับการฉ้อราษฎร์บังหลวง ก่อนถูกไล่ออก และมี ผอ. คนใหม่มาทำหน้าที่แทน

ก่อนหน้าที่ดีเอสไอจะฟ้องอดีต ผอ. มีสามบริษัทข้ามชาติ
ฟ้องร้องเขาอยู่ก่อนแล้ว แต่การพ้นจากตำแหน่งและการเสียชีวิตของเขา
กลับเป็นที่มาของเหตุการณ์ความวุ่นวายทุกอย่างหลังจากนั้น

ชายหาส่วนตัวของริสอร์ตในหัวหินต้นฤดูหนาวช่วงบ่ายจัด
มีผู้คนบางตา

ร่างโปร่งของหญิงสาวในชุดเสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายสีขาวพับแขน กางเกง
สามส่วนยาวถึงครึ่งน่องสีเดียวกัน มีหมวกสานปีกกว้างครอบอยู่บนหัว
มือถือรองเท้าแตะและมีกล่องสีดำสนิทยาวขนาดย่อมคล้องคอ เดินเอื่อย
เลียบริมหาด ตามองออกไปไกล บางครั้งหยุดเพื่อวางรองเท้า และยกกล่อง
ขึ้นมาถ่ายภาพเก็บเอาไว้

เฮเวนริสอร์ต แอนด์ วิลลา หัวหิน คืออดีตวังเก่าอายุเกือบร้อยปี
ติดชายหาดท่าเลดีของตระกูลพัฒน์ตรพงศ์ ซึ่งภายหลังกลายมาเป็น
ริสอร์ต เพราะร่วมทุนกับเพื่อนนักธุรกิจในกลุ่มเครือโรงแรมเสวน ชื้อพื้นที่
เพิ่ม และสร้างสนามกอล์ฟ 18 หลุมอยู่ด้านหลัง แต่ตัววังเดิมมีการ
อนุรักษ์เอาไว้ทำเป็นพิพิธภัณฑ์บ้านไทยหลายๆ ซึ่งได้รับความสนใจจาก
ทั้งนักท่องเที่ยวในจังหวัดและแขกที่เข้าพักเอง

ด้วยราคา ริสอร์ตระดับห้าดาวของเมืองตากอากาศที่มีชื่อเสียง
เธอคงไม่มีโอกาสมาพักได้เอง หากเป้าหมายของเธอไม่ได้เช็กอินในฐานะ
แขกของที่นี่ อีกทั้งบางกอกไทม์ หนังสือพิมพ์คุณภาพ¹ ที่เธอสังกัดอยู่ยัง
ได้ส่วนลดพิเศษจากเพื่อนรักและนักข่าวสังกัดเดียวกัน คือแพรวพรรณราย

¹ หนังสือพิมพ์ประเภทเน้นคุณภาพ (Quality Newspapers) หมายถึง หนังสือพิมพ์
ที่มุ่งเสนอข่าวเนื้อหาที่ประชาชนจำเป็นต้องรู้ โดยตระหนักถึงความรับผิดชอบ
ที่มีต่อส่วนรวมและประเทศชาติ ได้แก่ เนื้อหาที่เป็นปัญหาสาธารณะทางสังคม
การเมือง การเลือกตั้งทั้งในและต่างประเทศ ปัญหาทางธุรกิจ และเศรษฐกิจการ

พัฒนจักรพงศ์ ภรรยาของหนึ่งในหุ้นส่วนเจ้าของโรงแรม

ชลโบล ศิวกร ยกมือขึ้นตะครุบหมวกสานปีกกว้างเมื่อลมพัดมา ขณะลटक็ลงลง ตาหิ่มองตรงดงไม้ด้านหน้า เห็นภาพที่ทำให้รีบทิ้ง รองเท้าแตะ มือจับก้ล้องไม่ให้กระแทกหน้าอกแล้ววิ่งไปข้างหน้าสุดฝีเท้า

“ตำรวจมา ช่วยด้วย คนร้ายวิ่งราว ช่วยด้วยคะ ู้!”

เสียงตะโกนดังก้องหัดของเธอทำให้เด็กหนุ่มวัยรุ่นสามคนซึ่ง กำลังกลุ่มมุ่มสุภาพสตรีคนหนึ่งรีบผละออก แต่ยังกระซากกระเป่าถือ ขนาดเล็กติดมือวิ่งลับไปจากบริเวณนั้น ซึ่งเต็มไปด้วยแนวไม้และดง สนทะเลค่อนข้างหนาแน่น

ชลโบลยังคงตะโกนอีกหลายครั้งจนแน่ใจว่าพวกมันไปลับตาแล้ว จึงหยุด ขณะถลาไปถึงตัวสตรีซึ่งล้มเอนกายอยู่ข้างโขดหิน มือข้างหนึ่ง กุมท้อง อีกมือเท้าพื้นทรายพุงตัว ไบหน้าบวมซ้ำ มองเธอเหมือนเห็น พระมาโปรด หญิงสาวรีบสำรวจตามเนื้อตัวคนแปลกหน้าเพื่อดูว่าได้รับ บาดเจ็บที่อื่นอีกหรือไม่

“คุณน้าขา เป็นยังไงบ้างคะ”

“มันได้กระเป่าเงินไป แต่ไม่เป็นไรหรอก โชคดีที่หนูมาทัน พวกมัน มีมิด กำลังจะกระซากสร้อยคอ...”

“คุณน้าลูกไหวหรือเปล่า ให้หนูช่วยพุงนะคะ”

“ขอเวลาอีกสักครู่เถอะหนู มันต๋อยท้อง”

เมื่อเข้ามาถึงตัว ชลโบลจึงสังเกตว่าสตรีผู้นั้นรูปร่างผอมบาง ผิวขาว เหลืองเหมือนคนเอเชียที่บ่มผิวอยู่ในเมืองหนาวมานาน แต่โครงหน้าก็ยัง มีส่วนผสมของชาวตะวันตกอยู่ด้วย แต่งกายด้วยกางเกงและเสื้อตัดเย็บ อย่างดี

ไบหน้านั้นน่าจะเป็นลูกครึ่งเอเชีย ในวัยสาวคงจะสวยงามไม่น้อย เพราะตอนนี้ก็ยังสวยสมวัย เสื้อผ้าและสไตส์การแต่งกายเหมือนชาว ตะวันตก ภาษาที่ใช้กับเธอเป็นภาษาไทยสำเนียงเหมือนคนพูดที่อาศัย

อยู่ต่างประเทศมานานปนกับภาษาอังกฤษ อายุน่าจะอยู่ราวสี่สิบห้าปี ขึ้นไปตามที่เธอประเมินเองด้วยสายตา ซึ่งอาจผิดได้

“คุณนี่ไม่สบายใช่ไหมคะ” หญิงสาวประคองผู้สูงวัยกว่าอย่างเบามือ มองใบหน้าบวมช้ำอย่างโกรธๆ

วัยรุ่นสามคนที่ก่อเหตุถูกออกจากวงวันแรกๆ ท่าทางอายุยังไม่พ้นวัยนักเรียนมัธยมปลายด้วยซ้ำ น่าจะเรียนหนังสือแทนที่จะมาก่ออาชญากรรมร้ายแรง ซึ่งอาจจบลงด้วยชีวิต ถ้าเธอไม่มาเห็นก่อน

ยุควัตถุนิยมครองเมื่อนั้นน่ากลัว เธอเห็นมานานักต่อนักในฐานะสื่อเคยอ่านข่าววัยรุ่นยอมตัดไตขายข้างหนึ่งเพื่อนำเงินไปซื้อไอโฟน บางคนตัดเพื่อนออกจากกลุ่มเพียงเพราะคนคนนั้นไม่มีอุปกรณ์ไฮเทคชนิดเดียวกับพวกของตน

หญิงสาวขอย้ายจากโต๊ะข่าวบันเทิงและสังคม มาอยู่หัวข่าวทั่วไปในประเทศและการวิเคราะห์ข่าว ซึ่งมีคอลัมนิสต์ชื่อดังหลายคนมาทำงานวิเคราะห์ ทั้งข่าวการเมือง เศรษฐกิจ ต่างประเทศ รวมถึงการรายงานและสัมภาษณ์พิเศษ มาได้เกือบสองปีแล้ว เพราะเบื่อหน่ายงานเดิมที่ทำอยู่ และโชคดีที่ขอบงานใหม่มากกว่า

เมื่อแพรวพรรณราย เพื่อนสนิทที่แต่งงานย้ายไปประจำอยู่กระบี่ได้ราวหนึ่งปี บางกอกใหม่รับนักข่าวเลือดใหม่เข้ามาหลายคน เด็กรุ่นใหม่มักอยากทำงานโต๊ะข่าวบันเทิงและสังคมซึ่งมีสีสันดูโก้หรูมากกว่า หญิงสาวจึงขอย้ายได้ไม่ยากเย็นนัก แม้พี่โส หรือโสภียา บก. โต๊ะผู้สื่อข่าวสายบันเทิงและสังคมจะเสียดายเธอมาก

ตรงกันข้ามกับ จุลศักดิ์ ดำรงภักดีกุล หรือเสี้ยจุล ‘บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา’ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นนักธุรกิจในวงการเครื่องดื่มบำรุงกำลังและแอลกอฮอล์ เขาถือหุ้นส่วนใหญ่ของบางกอกใหม่ มีชื่อเสียงว่ามีความยุติธรรมและปกป้องลูกน้อง กลับต๊ะใจที่เธอย้ายสาย เพราะเห็นว่าเธอมีแววที่จะเป็นคอลัมนิสต์สำหรับการวิเคราะห์ข่าวได้

ชิลบิลพูดไม่มาก แต่ทำงานเก่งเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกันที่จบจากมหาวิทยาลัยเดียวกับตน คือ แพรวพรรณราย แม้พี่ปากจะไม่คมคายเท่าเพื่อนที่ได้เป็นคอลัมนิสต์หัวการเมืองด้วยวัยเพียงน้อยนิด แต่แววของเธอก็โดดเด่นกว่าคนอื่นๆ ที่เข้ามาในรุ่นเดียวกัน และได้รับความเอ็นดูจากจุลศักดิ์เป็นพิเศษเช่นเดียวกับแพรวพรรณราย

เสียจุลลงเล่นการเมืองหนึ่งปี หลังคดีบุกรุกป่าซึ่งเป็นชาวดังจนสะเทือนวงการเมืองไทย และได้เข้าร่วมพรรคฝ่ายรัฐบาลตั้งแต่สมัยแรก แม้เขาจะบ่นว่า ‘ผมรู้สึกว่าตัวเองแก่ขึ้นสักสิบปีเพราะมาเล่นการเมืองแค่ปีเดียว’

ทว่าเขายังเป็นคนเดิมเหมือนสมัยที่ยังไม่ได้เล่นการเมือง คือเป็นคนรวยที่เคยจน และเห็นใจคนรากหญ้าอย่างจริงใจ ไม่ได้ตามน้ำไปกับนักการเมืองไทยส่วนใหญ่ซึ่งมีชื่อเสียงไม่ใสสะอาด เพียงหนึ่งปีเศษบนถนนการเมืองได้สร้างศัตรูที่มีรอยยิ้มฉาบใบหน้าให้แก่เขาหลายคน เพราะเลือกที่จะเป็นนักการเมืองมือสะอาด

“ฉันป่วยมาหลายปี แต่ตอนนี้อาการเริ่มดีขึ้นแล้ว” สตรีที่เธอประคองอยู่บอก “หนูพูดภาษาอังกฤษได้ไหม ฉันไม่ค่อยถนัดภาษาไทย เพราะแทบไม่เคยพูดมาตั้งแต่เด็ก”

“ได้ค่ะ” หญิงสาวผงกหัวรับ แล้วเปลี่ยนบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ “คุณพักอยู่แถวนี้หรือเปล่าคะ”

“พักอยู่ที่เฮเวนรีสอร์ทจ๊ะ ฉันคิดว่าพอลูกไหนแล้วละหนู”

“พักที่เดียวกับหนูเลยคะ ตรงนี้ยังไม่ฟื้นเซตโรงแรมดี ทำไม่ถึงมีคนร้ายมากกลางวันแสดๆ เกิดเรื่องแบบนี้มีหวังแขกหนีหมด ไม่รู้ดูแลกันยังงัย” หญิงสาวบ่นเบาๆ พยุงผู้สูงวัยกว่าขึ้นมา พิมพ์บอกให้ฝ่ายนั้นเอนกายมาหาเธอได้เต็มที่

“น่าจะเป็นเด็กติดยา คงเป็นเหตุสุดวิสัย หนูอย่าโกรธไปเลย”

“ถึงยังงัยก็ต้องแจ้งเจ้าหน้าที่เขาละ เดี่ยวแขกคนอื่นจะได้รับอันตราย

แบบนี้ คุณเดินไหวหรือเปล่า”

“พอไหว แต่ต้องช้าๆ หน่อย หนูซื้ออะไรจ๊ะ”

“บ๊วกะ ซิลบล เดี่ยวพอเราไปที่มีคนมากหน่อย หนูจะฝากคุณ
ให้ใครช่วยดู แล้วกลับไปบอกทางโรงแรมให้หารถมาเซ็นกลับดีกว่าค่ะ”
หญิงสาวมองใบหน้าที่ซีดเซียวที่บวมช้ำอย่างไม่สบายใจ

สตรีวัยกลางคนคนนี้สูงกว่าเธอ น่าจะสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร
เศษ ซึ่งถือว่ามากทีเดียวสำหรับผู้หญิงไทย

“ฉันชื่อสาวิณี เรียกแทนก็ได้จ๊ะ ใครๆ ก็เรียกอย่างนี้จนชินแล้ว
ฉันไม่เป็นไรจริงๆ ไม่ถึงครึ่งกิโลแค่นี้น่าจะเดินไหว ความจริงก็ไม่ควรเดิน
มาไกล สงสัยจะเพลินไปหน่อย”

“ชื่อคุณเพราะจังค่ะ เป็นลูกครึ่งชาติไหนคะ” หญิงสาวชวนคุย
พลางยิ้มกว้างจนตาหยีให้เป็นครั้งแรก สาวิณีจึงเห็นว่าใบหน้าที่มองผาดๆ
ว่าไม่สะอาดตาของผู้ที่ประคองตนมานั้นน่ารักยิ่งนัก

ดวงตาเรียวใสสีน้ำตาลจัดเหมือนลูกแก้วถูกปิดทับด้วยแว่นอันโต
จนหากไม่สังเกตคงไม่เห็นว่ายหญิงสาวมีดวงตาเรียววิได้รูป ประกอบด้วย
ขนตาวาวดกหนางอนแข็งเป็นแพ แก้มใสจนเห็นเส้นเลือดฝาด ไม่มีคราบ
เครื่องสำอางนอกจากแป้งฝุ่น ทว่ายังเนียนใสกว่าสาวๆ จำนวนมากที่
แต่งหน้าจัด ใบหน้าเรียวอกรูปไข่ มีจมูกโด่งนิดๆ รับกับปากหยักอímเต็ม
ซึ่งทาเพียงลิปมันสีชมพูระเรื่อ ตัดกับฟันขาวราวไข่มุกยามเจ้าตัวแยมยืม
เต็มที่ ทำให้ใบหน้าที่ซึ่งมองดูธรรมดาในครั้งแรก งดงามจับตาขึ้นเป็น
หลายเท่า

ร่างเพรียวอู๋ในชุดเสื้อผ้าคอนข้างหลวมดูมิดชิด อำพรางผิวเหลือง
ผ่องนวลเนียนเสียเกือบหมด ผมสีน้ำตาลเข้มซึ่งคงเหี่ยดยาวพอสมควร
ถูกเกล้าเป็นมวยต่ำตรงท้ายทอย คงทำให้ใครๆ มองว่าหญิงสาวผู้นี้มี
อายุมากกว่าความเป็นจริงหลายปี สตรีสูงวัยกว่าลอบสังเกตด้วยความ
เอ็นดูและถูกชะตาในเวลาอันรวดเร็ว

ชิลบลช่วยพยุงเธอลุกขึ้นอย่างระมัดระวัง พาเดินไปบนชายหาด
ช้าๆ อย่างใจเย็นขณะคุยกันไปด้วย

“ไทย-อเมริกันจะ ชื่อสาวฉวี แม่ของฉันเป็นคนตั้งให้ พ่อของฉัน
เป็นทหารจีไอ² แต่งงานกับคุณแม่ที่เป็นนางพยาบาลแล้วอพยพไปอยู่
อเมริกาด้วยกัน หลังจากสหรัฐฯ ถอนตัวจากประเทศไทยเพราะแพ้
สงครามเวียดนามได้ไม่นาน สมัยนั้นการแต่งงานกับฝรั่งไม่ค่อยได้รับ
การยอมรับ ใครที่มีแฟนเป็นทหารจีไอก็ถูกมองว่าเป็นเมียเช่าหรือ
ผู้หญิงพروقอย่างนั้นไปเสียหมด” เธอเล่าเนิบช้า น้ำเสียงนุ่มนวลน่าฟัง

“โอ้โฮ” หญิงสาวอุทานเมื่อได้ฟังประวัติครอบครัวของสตรีลูกครึ่ง
“มิน่า คุณถึงสวยมาก”

“หยอดยาหอมให้กันแบบนี้ คงมีแรงเดินกลับถึงโรงแรมเพราะทำ
ไม่ติดพื้น”

“หนูพูดจริงๆ ค่ะ” ชิลบลหัวเราะเสียงใส คำวนวนในใจว่าถ้าเกิด
ในยุคทหารจีไอก็คงอายุสี่สิบกว่าปีขึ้นไป “แทบมีแต่งตัวสวยคลาสสิก
เหมือนແມ່ม ไม่ใช่ว่าคนหัวหินใช่ไหมคะ”

“หนูตาแก่ ฉันเพิ่งมาจากอเมริกา อยู่ที่นี่มาสี่สิบกว่าปีได้ แทบ
จะเท่าอายุนั้นแหละ ภาษาไทยก็จำไม่ค่อยได้ เพราะตั้งแต่คุณแม่ของฉัน
เสียไปก็ไม่มีใครให้พูดด้วย”

² ทหาร จี.ไอ. (Government Issue) ส่วนใหญ่ได้แก่หนุ่มฉกรรจ์ที่ถูกหมายเลือกเข้า
รับการเกณฑ์ทหาร ช่วงสงครามเวียดนามเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2498
กระทั่งกรุงไซ่ง่อนแตกเมื่อวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2518 มีการตั้งฐานทัพในไทย
ประมาณ พ.ศ. 2507 ในจังหวัดต่างๆ ของไทยที่มีความสำคัญทางภูมิศาสตร์การรบ
หนังสือพิมพ์ *Star & Stripe* ของทหารสหรัฐอเมริกา ได้รายงานใน พ.ศ. 2510 ว่ามีทหาร
สหรัฐอเมริกาทั้งหมดที่ประจำการอยู่ในประเทศไทยประมาณ 45,000 นาย ทั้งทหารบก
และทหารอากาศ

“มาเที่ยวพักร้อนกับครอบครัวหรือเปล่าคะ”

“ฉันไม่มีครอบครัวหรอกจ้ะ นี่เจ้านายพามาเพราะมีงาน เลย์โซคดีได้กลับมาเยี่ยมบ้าน ที่นี่เปลี่ยนไปมาก”

“คุณคงไม่ได้กลับบ้านนานแล้ว”

“ครั้งสุดท้ายที่มาก็เกือบยี่สิบปีได้ ตั้งแต่คุณแม่ของฉันเสียชีวิต... ญาติๆ ที่เหลืออยู่แทบไม่เคยติดต่อกันเพราะมีน้อยอยู่แล้ว อีกอย่างฉันต้องดูแลเจ้านาย เพราะตอนนั้นคุณแม่ของเธอเพิ่งเสียชีวิต วุ่นวายเหลือเกิน...”
ตาสีดำของสาวฉวีเหมือนจะรำลึกถึงอดีต “กว่าจะนึกได้ก็ไม่ได้กลับเมืองไทยเป็นสิบปี พอเจ้านายโต ฉันก็เป็นแม่บ้านให้ท่านเลยแทบไม่ได้ไปไหน ตอนมาถึงหัวอกมันตื่นตันแปลกๆ เพิ่งรู้ว่าคิดถึงบ้าน เคยคิดเหมือนกันว่าจะกลับมาตายที่นี่”

“บางคนจากไปนานก็ลืมเมืองไทยไปเลยนะคะ”

“คนรุ่นเก่า เจเนอเรชันอย่างฉันคงเปลี่ยนแปลงยากนะหนู เราไม่ค่อยลืมนะว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน คงเป็นเพราะตอนที่คุณแม่ของฉันยังอยู่ท่านคิดถึงเมืองไทยมาก เลยพูดถึงให้ฟังอยู่บ่อยๆ”

“แถมมีเลยไม่เคยลืมนะว่าเป็นคนไทย” ซิลบลัยยิ้มกว้าง “คุณจะอยู่เที่ยววนานหรือเปล่าคะ”

“แล้วแต่เจ้านายหรือจ้ะ ถ้างานของเธอเสร็จเร็วก็อาจจะได้กลับเร็ว”

“เจ้านายของคุณใจดีนะคะ อุตส่าห์พามาด้วย”

สาวฉวียิ้มเมื่อนึกถึงชายหนุ่มที่กำลังเป็นหัวข้อสนทนา “ใจกว้างเหมือนแม่น้ำทีเดียว คงเป็นความผูกพันด้วย เลี้ยงกันมานานตั้งแต่ตอนที่ฉันอายุแค่สิบแปด คุณหม่ออายุสี่ขวบ ฉันรักเธอเหมือนลูกชาย”

“ต่างกันแค่สิบสี่ปี เหมือนพี่สาวคนโตมากกว่าคะ”

ผู้สูงวัยกว่าหัวเราะ บีบมือที่ประคองต้นเบาๆ “ใครๆ ก็ชอบคิดเหมือนหนู แต่ฉันไม่มีลูกด้วย เลย์รักคุณหม่อเหมือนลูกชาย ปีแรกๆ เลี้ยงยากมาก

เอาแต่ใจตัวเองอย่างร้ายเพราะขาดแม่ ฉลาดเกินวัยเหลือเกิน ตอนนั้น
ฉันเองยังเด็ก ไม่ค่อยมีความอดทนเท่าไร แต่ก็แปลกที่เลี้ยงกันมาได้จนโต
ทั้งที่นิสัยแข็งผิวดำนัก ห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง”

“คุณคงมีวิธี”

“ครั้งหนึ่งฉันโกรธมาก ตอนเขาห้าขวบได้ เคยปลั่งมือตีเต็มเหนียว
เขายืนกำมือแน่น ตาลูกจนฉันใจหาย ต้องคว้าตัวมากอดไว้แล้วปลอบว่า
ฉันตีเพราะรัก รักเขาเหมือนลูกชาย เขานิ่งไปครู่หนึ่งแล้วบอกว่า ‘Me too’
ตอนนั้นแหละฉันถึงรู้วิธี กับคนแข็งต้องอ่อนสู้ ใช้ความรักเลี้ยงด้วยถึง
จะเอาอยู่”

“น่ารักจัง” ซิลบลเลยรู้จากสรรพนามที่เรียกขานว่าเจ้านายของ
สาวฉวีเป็นนายแพทย์ “แปลว่าเดี๋ยวนี้เลี้ยงง่าย”

“น่าจะผลัดกันทำหน้าที่มากกว่า คุณหมอจะสามสิบสี่ปีนี่แล้ว”

ถ้าอย่างนั้นสตรีที่เธอกำลังประคองอยู่ก็อายุสี่สิบแปดปีนี่ ห่างกับ
เธอสองรอบพอดี หญิงสาวคำนวนในใจ “คุณหมอของแทมมีเป็นคนไทย
หรือเปล่าคะ”

“ไม่ใช่หรอกหนู เป็นหนุ่มอเมริกันทั้งแท่ง ตัวโตอย่างกับยักษ์ปัก-
หลั่น”

หนุ่มอเมริกันที่เป็นนายแพทย์วัยสามสิบสี่ บังเอิญมาเมืองไทยช่วงนี้
และพักอยู่ที่นี้เหมือนกัน หญิงสาวขมวดคิ้วสะกิดใจ

“อายุขนาดนี้คงมีครอบครัวแล้ว แทมมีต้องเลี้ยงลูกๆ ของคุณหมอ
ต่อด้วยหรือเปล่าคะ”

“คุณหมอยังไม่ได้แต่งงานหรอกจ้ะ ฉันเป็นแม่บ้านอย่างที่บอก
แต่ทำงานไม่ค่อยคุ้มเพราะป่วยมาหลายปี...นั่นไง ฉันพักอยู่ทางนั้นแหละ”
สาวฉวีที่มีมือไปทางริสอร์ทหลังเดียวด้านใน

ซิลบลมองตามแล้วร้องอือหือในใจ เพราะด้านนั้นมีบ้านพักไม่
กี่หลัง ค่อนข้างเป็นส่วนตัว ที่สำคัญราคาต่อหนึ่งคืนสูงลิบลัว มากกว่า

เงินเดือนทั้งเดือนของเธอสองสามเท่าได้ “คุณพักอยู่โซนวีไอพีด้วย”

“คุณหมอมเป็นคนเช่า เธอรู้จักกับเจ้าของรีสอร์ท เห็นว่าเป็นเพื่อนกัน
จ๊ะ”

“เป็นอย่างนี้เอง” หญิงสาวบอก พร้อมพยุงร่างสูงของสาวฉิ่งนั่งลง
บนม้านั่งแถวนั้น แล้วลดตัวลงบนสิ้นเท้า “คุณรอสักครู่ นะคะ เดี๋ยวหนูไป
ขอรถเข็นจากพนักงาน จะได้ขอเรียกหมอมาดูด้วย”

“ฉันไม่เป็นไรมากหรอกหนู เดี๋ยวกลับไปประคบน้ำแข็ง กินยา
ที่เอามาด้วยก็ได้”

“ไม่ได้หรอกค่ะ ทางรีสอร์ทควรรับผิดชอบ เหตุเกิดใกล้แค่นี้เอง
ต้องแจ้งเขาให้ตำรวจเข้ามาดูด้วย เขาจะได้เพิ่มการดูแลความปลอดภัย
ไม่ให้เกิดซ้ำสอง”

สาวฉิ่งจะแย้ง แต่เห็นสีหน้าเธอจริงใจของคนที่พูดก็พยักหน้าให้
“ฉันแค่เกรงใจเพื่อนของคุณหมอ”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับความเกรงใจหรอกค่ะ ความปลอดภัยของแขก
ที่มาพักเป็นเรื่องใหญ่”

“หนูพุดถูก”

“จ้ะเดี๋ยวหนูมานะคะ” หญิงสาวยิ้ม วางของของคนเจ็บที่เธอพยุง
มาบนม้านั่งข้างกัน ลูกขึ้นหันหลังแล้วเดินเร็วๆ ไปยังลิบบปี

หัวหน้าพนักงานต้อนรับที่เคาน์เตอร์ทำหน้าที่ตกใจเมื่อเธอ
แจ้งว่าเกิดอะไรขึ้น แต่หลังจากนั้นก็ทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ
เรียกการ์ดให้ไปแจ้งความเพื่อพาตำรวจเข้ามาดูที่เกิดเหตุ และโทร เรียก
นายแพทย์ของรีสอร์ทกับผู้จัดการเป็นลำดับต่อไป จากนั้นหาคนให้นำ
รถเข็นแบบนั่งออกไปรับแขกที่ประสบอุบัติเหตุกับเธอ

“ที่นี้แทบไม่เคยเกิดเหตุการณ์อย่างนี้เลยตั้งแต่เปิดมาเกือบสิบปี
ขอบคุณคุณชลโบลมากนะคะที่ช่วยเหลือแขกของเรา ทางรีสอร์ทเสียใจ

จริงๆ ที่เกิดเรื่องทำนองนี้ขึ้น”

“ถ้าฉันก็คงเป็นเหตุสุดวิสัย ยิ่งไงคุณรอรอบิบายให้เจ้านายของคุณสาวิณีฟังเองก็แล้วกันค่ะ เพราะท่านเป็นผู้เสียหายโดยตรง”

“แน่นอนค่ะ ปกติเรารักษาความปลอดภัยที่นี่ดีมาก เพราะเป็นนโยบายอย่างแรกๆ ที่จะให้แขกได้รับความสะดวกสบายที่สุด ฉันคิดว่า...” พนักงานที่ติดป้ายชื่อ ดาวราย ทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วก็ส่ายหน้า “ช่างเถอะค่ะ ฉันคงคิดมากไปเอง”

“มีอะไรที่แขกอย่างฉันควรรู้หรือเปล่าคะ” การเป็นนักข่าวต้องทำหน้าที่สังเกตพฤติกรรมของคน ยากที่เธอจะไม่เห็นความผิดปกตินอกเหนือจากความตกใจจากสีหน้าของดาวราย

“ไม่มีจริงๆ ค่ะ ฉันเรียกผู้จัดการมาดูแล้ว เดี่ยวคุณสาริตจะไปหาแขกที่บ้านพัก เพื่อคุยเรื่องการดูแลและรับผิดชอบในกรณีที่เกิดเรื่องทำนองนี้ขึ้น เรามีกฎว่าจะให้แขกพักฟรีโดยที่ทางเราจะดูแลเรื่องค่าเสียหายกับค่ารักษาพยาบาลทุกอย่างเองค่ะ ส่วนคุณชโลบลอาจจะได้ส่วนลดพิเศษเพิ่มขึ้นอีก”

“ฉันมาพักในราคารพิเศษอยู่แล้ว ไม่เป็นไรค่ะ” ชโลบลส่ายหน้า “ฉันจะเดินไปส่งคุณสาวิณีที่บ้านพักด้วย เพราะเธอขอเอาไว้”

“คุณหมอประจำรีสอร์ทของเรายังติดงานอยู่ที่บ้านพักอีกหลัง แต่คงตามไปถึงในอีกไม่เกินสิบนาทีนะคะ”

“ฉันจะบอกเธอให้”

“ขอบคุณคุณชโลบลอีกครั้งค่ะ”

หญิงสาวยิ้มรับ แล้วเดินตามพนักงานที่เข็นรถเข็นแบบนั่งคล้ายกับที่ใช้ในโรงพยาบาลมารออยู่แล้ว

คล้อยหลังแขกสาวออกไป ร่างสันทนต์วุ่นๆ ของผู้จัดการรีสอร์ทก็เดินเข้ามาในล็อบบี้ด้วยสีหน้าไม่ดี ดาวรายรีบแจ้งรายละเอียดเพิ่มเติมให้เขาฟัง สาริตถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อรู้เรื่องทั้งหมด

“ແ່ງຈິງ ດັນເກີດເລື່ອງກັບແຂກວີໄອຟີຊະໄດ້ ຖ້າທ່ານມາຖາມຮູ້ຈະວ່າ ຍັງໄມ່ມັ່ງກໍ່ໄມ່ຮູ້”

ມາຖາມ ບັນຈາມິນ ອິນທຣເສນາ ຄື່ມື້ອາວາ ເປັນທັງສ່ວນແລະ ຜູ້ຈັດການຜົນປະໂຫຍດຂອງໝູ່ມະຫາວິທະຍາໄລທັງໝົດໃນເມືອງໄທ ເພາະ ນາຍໂຮມຕົວຈິງມີຮູ້ກິຈະຢູ່ຫຼາຍທີ່ໂດຍເພາະສິດທິ ສາຍໝູ່ເຖິງກັບໂທ. ມາຖາມສາມສາຍກັບເຂົາ ແລະສັງສະຖາຍຸ ພົວພັນກັບການຮັກສາຄວາມປອດໄພ ທີ່ນີ້ເອົາໄວ້ວ່າ ການມາເຖິງຂອງແຂກວີໄອຟີຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການດູແລເປັນພິເສດ

ແຕ່ນີ້ຍັງໄມ່ທັນເຖິງສອງວັນກໍ່ມີເຫດຊົນຈັນໄດ້ ໝູ່ໂຮມໄມ່ຍາກນຶກເລີຍວ່າ ຫາກແຂກວີໄອຟີຮູ້ວ່າຕົນຂອງຕົນຖືກທຳຮ້າຍໃນຣີສອກ ເຂົາຈະເຮັດດ້ວຍແຕ່ໃຜ

“ຖ້າຕຳຣວງມາແລ້ວຮີບເຮັດເຂົ້າໄປທີ່ຫ້ອງຂອງຜູ້ກ່ອນ ເຮົາຈະຕ້ອງຂໍໃຫ້ ແຂກຄົນນັ້ນ ຮີບຖາມຊາວໂລກໃໝ່ ສ່ວຍໃຫ້ປາກຄຳກັບຕຳຣວງເພີ່ມເຕີມ”

“ຈົນຈະໃຫ້ເດັກວິໄນບອກ ຊາວໂລກເປັນນັກຂ່າວມາຈາກບ່າງກອກໄທມ໌ ດ້ວຍຄະ” ດາວຣາຍບອກເສີຍເບົາ

“ເປັນຄົນນີ້ເຮົາ ເພື່ອນຂອງທ່ານແພວພຣຣນາຍ” ສາຣີສອຍາກຈະ ຄອນຫຍາຍໃຈເຮືອກສອງເມື່ອຍຢືມມື້ອື່ນຂອງເຂົາອອກມາຕໍ່ສາຍຫາສາຍຸ ມາຖາມ “ທ່ານຢຸ ເຮັດທີ່ຫ້ອງນ້ອຍເຄື່ອ...ໄຮ້ ເລື່ອງທີ່ທ່ານດາວຣາຍໂທ. ບອກຊາວນັ້ນ ຂອງທ່ານນັ້ນແລະ”

“ທ່ານສາຣີຈະໃຫ້ຈົນທຳອະໄກຕໍ່ຫ້ອງຫຼືຫຼາຍຄະ”

“ຖ້າທ່ານຊາວໂລກໃຫ້ປາກຄຳກັບຕຳຣວງແລ້ວ ເຮັດເຂົາມາທີ່ຫ້ອງການ ຂອງຜູ້ກ່ອນ ຜູ້ກ່ອນຕ້ອງຂໍຮ້ອງເອົາໄມ່ໃຫ້ເຮັດຂ່າວ ໄມ່ນີ້ຣີສອກຂອງເຮົາຈະ ເສີຍຮີ້ອຕາຍ”

“ທ່ານສາຣີຈະເປັນຄົນແຈ້ງຕອກເຕຣ໌ເຟຣເນເອງຫຼືຫຼາຍຄະ”

“ໄຮ້ ແຕ່ກ່ອນອື່ນຂໍຖາມກັບທ່ານມາກ່ອນກໍ່ແລ້ວກັນ”

ຜູ້ຈັດການຣີສອກສັ່ງຂໍຄວາມໄວ້ກັບດາວຣາຍອີກສອງສາມອາຍາກໍ່ຍາຍ ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງການຂອງຕົນ

ไม่ถึงสิบนาทีตำรวจสายตรวจสองนายก็เข้ามาถึง เขาขอแว้ไปคุยกับผู้เสียหายในที่พักเพื่อสอบถามคำ และออกไปดูสถานที่เกิดเหตุ โดยมีชโลบล เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยนายหนึ่ง และศรายุทธตามออกไปด้วย

นักข่าวสาวแคซีที่เกิดเหตุและเล่าเรื่องที่เห็นให้ตำรวจฟัง จากนั้นก็เจียหูฟังคนที่เหลือคุยกัน ขณะใช้กล้องถ่ายรูปเก็บภาพโดยรอบเพื่อฆ่าเวลา

“แปลกนะครับ ปกติเฮเวนรีส์อร์ตปลอดภัย ไม่เคยเกิดเรื่องทำนองนี้” นายตำรวจเปรย

“ใช่ครับ เรามีเวรยามตลอด เฉพาะพนักงานดูแลรีส์อร์ตกับสนามกอล์ฟก็มีหลายร้อยคนแล้ว การรักษาความปลอดภัยเลยให้พนักงานช่วยกันเป็นหูเป็นตาด้วย เพราะพื้นที่กว้างมาก ล้อมรั้วแค่บางโซน แต่ก็มีกล้องวงจรปิดในจุดสำคัญ มีเวรยามคอยตรวจตราตลอดตามจุดต่างๆ กับประจำที่ประตูเข้าออกทั้งหมดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“ที่นี่ใหญ่สักแค่ไหนกันคะ คุณศรายุทธ” ชโลบลอดถามไม่ได้ เมื่อหัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยชี้ที่ทางและวิธีการดูแลสถานที่ให้ตำรวจฟัง

“ตัวรีส์อร์ตกับชายหาดสามสี่กิโลเมตรด้านหน้านี้เป็นชายหาดส่วนตัวของทางรีส์อร์ตครับ ส่วนด้านหลังเป็นสนามกอล์ฟระดับพรีเมียมขนาด 18 หลุม พาร์ 72 มาตรฐาน ทั้งหมดรวมกันมีพื้นที่เกือบห้าร้อยไร่ ใกล้เคียงกันก็มีสถานที่ท่องเที่ยวสี่ห้าดาว โรงงานกับไร่่อ่งุ่น ชุมชนที่นี่ดีค่อนข้างเป็นมิตรกัน เพราะวังเก่าของขุนชายฉกร์เป็นที่พึ่งของชาวบ้านสร้างงานให้ท้องถิ่นมานาน แต่บริเวณเกิดเหตุที่คุณชโลบลชี้บอกเป็นเขตด้านที่ติดกับชุมชน คิดว่าคนร้ายคงแอบเข้ามา”

“พนักงานมีมากขนาดนี้แสดงว่าลูกจ้างของรีส์อร์ตเกือบทั้งหมดเป็นคนในพื้นที่ใช่ไหมคะ”

“ถูกแล้วครับ”

“ทำไมคุณศรายุธไม่ให้พนักงานที่มีบ้านอยู่บริเวณนี้ช่วยหาข่าวให้ล่ะคะ ลูกจ้างเยอะขนาดนี้น่าจะช่วยให้ได้มาก”

“นั่นสิครับ” นายตำรวจเอ่ยขึ้นอย่างเห็นด้วย “เดี๋ยวผมจะให้สายตรวจไปถามพื้นที่ที่ทางนั้นด้วย รู้สึกพักหลังเริ่มมีyarabaa แต่เรายังควบคุมอยู่ ถ้าพบเด็กอยู่ในวัยเรียนหรือหนีโรงเรียนมาในช่วงนั้น ก็ยิ่งน่าจะเช็กง่ายขึ้น”

“ผมจะเรียกประชุมพนักงานเย็นนี้ครับ แต่เกรงว่าเรื่องนี้จะมีเบื้องหลังมากกว่าวัยรุ่นนี้จริงๆ”

“คุณหมายความว่ายังไง”

“คุณตำรวจคงยังไม่ทราบว่ แซกวีไอพีของเราที่ถูกทำร้ายมาจากอเมริกา เดินทางมากับเจ้านายของเธอ”

“คุณสาวินีบอกเราแล้วนี่ครับ”

“ครับ แต่ยังไม่ได้บอกว่าเจ้านายของเธอคือดอกเตอร์เนธาเนียล เฟรเซน ประธานบอร์ดบริหารของบริษัทยาข้ามชาติชื่อเฟรเซน จีโนมิกส์ หนึ่งในสามที่กำลังถูกหนังสือพิมพ์หลายฉบับสงสัยว่าอาจเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของนายแพทย์อรรถชัย สีนธวงศ์ อดีตผู้อำนวยการองค์การเภสัชกรรมที่เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อสัปดาห์ก่อน”

“ผมได้เห็นข่าวนี้ แต่ไหนดีเอสไอออกมาชี้แจงหลังจากเรื่องแดงขึ้นมาแล้วนี่ครับว่า การเสียชีวิตของคุณหมออรรถชัยน่าจะเป็นอุบัติเหตุเมาแล้วขับ”

“มันแปลกตรงที่คุณหมอไม่ใช่คนที่มีพฤติกรรมดื่มเหล่านะสิคะ อันที่จริงเขายังแพ้แอลกอฮอล์ด้วย เวลาดื่มจะไม่ค่อยสบาย เป็นผื่นแดง ศพของคุณหมอที่ผ่านการชันสูตรก็มีผื่นแดง ความเป็นไปไม่ได้ที่ท่านจะดื่มเหล้าแล้วขับรถมาจนเกิดอุบัติเหตุเลยแทบจะมีค่าเท่ากับศูนย์ ถึงจะตรวจพบว่าร่างกายมีแอลกอฮอล์อยู่เกินระดับปกติก็เถอะ”

ชิลบิลที่ยืนฟังอยู่ด้วยเอ่ยเสียงอ่อน ทำให้ทั้งนายตำรวจและ
ศรายุทธหันมามองเป็นตาเดียว

“ท่าทางคุณชิลบิลรู้เรื่องนี้ล่ะครับ”

“หนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ตามเรื่องนี้มาหลายเดือน ตั้งแต่กรณี
ที่มีความพยายามในการย้ายคุณหมอรรรถชัยเรื่องการทำซีแอลยา³
แล้วโดนบริษัทยาข้ามชาติฟ้องร้อง เพราะการทำงานของทนายขัด
ผลประโยชน์ของธุรกิจยาเอกชน โดยเฉพาะบริษัทยาข้ามชาติเฟรเซน
จีโนมิคส์ เองก็อยู่ในรายชื่อกลุ่มผู้ต้องสงสัยว่าอาจมีความเกี่ยวข้อง แต่
การย้ายยังไม่ทันเสร็จสิ้น เพราะมีแพทย์จำนวนมากรวมกลุ่มกันลงชื่อ
ต่อสู้เพื่อท่าน ก่อนที่ท่านจะประสบอุบัติเหตุได้ไม่นาน เสียจุล เจ้านาย
ของฉันสนใจเป็นพิเศษ เพราะคุณหมอรรรถชัยเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัย
มัธยมกับเขาน่ะค่ะ”

“ข้าวบอกว่าการทำซีแอลยาของคุณหมอทำให้เรามีปัญหา
เจ้าของสิทธิบัตร”

“แต่เป็นประโยชน์โดยตรงกับคนหมู่มากโดยเฉพาะคนจน เพื่อให้
มีการเข้าถึงยาจำเป็นมากขึ้นในราคาที่ถูกลง คุณหมอยังเป็นแพทย์ที่ไม่มี
ความเกี่ยวข้องทางผลประโยชน์กับบริษัทยาใดๆ ถึงพวกนี้จะพยายาม

³ ซีแอลยา (CL: Compulsory Licensing) ถือเป็นมาตรการหนึ่งที่อยู่ในข้อตกลงว่า
ด้วยทรัพย์สินทางปัญญาขององค์การการค้าโลก เพื่อแก้ปัญหาผลกระทบด้าน
สาธารณสุขที่เกิดจากการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งมีระยะเวลายาวนานถึง
20 ปี บางประเทศสามารถประกาศมาตรการใช้สิทธินี้ แล้วผลิตเองภายในได้หาก
ประเทศนั้นมีศักยภาพเพียงพอ หรือนำเข้ายาชื่อสามัญที่ราคาถูกกว่าในประเทศอื่น
ซึ่งมีศักยภาพในการผลิตก็ได้ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลอันเกิดจากความจำเป็นเร่งด่วน อยู่ใน
ภาวะสงคราม เกิดวิกฤติด้านสาธารณสุขขึ้นในประเทศ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะ
ที่ไม่ใช่เชิงพาณิชย์

เข้าหาท่านหลายครั้ง เพราะอย่างนี้ท่านถึงได้รับความนับถือจากลูกศิษย์
ลูกหาจนออกมารวมตัวกันต่อผู้ใดคะ”

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง ฉันคุณชโลบลคงไม่ได้มาที่นี่เพราะความ
บังเอิญ”

“เรียกบัวก็ได้คะ” หญิงสาวบอกอย่างสุภาพ “ก็ไม่ถึงกับบังเอิญ
แต่ฉันไม่รู้มาก่อนว่าคุณสาวิณีมีความเกี่ยวข้องกับหรือเดินทางมาที่นี่กับ
ดอกเตอร์เฟรเซน จนกระทั่งเธอให้ปากคำกับคุณตำรวจ ทำไมคุณศรายุธ
คิดว่าการที่เธอถูกทำร้ายจะเกี่ยวข้องกับคดีที่วุ่นนี้ล่ะคะ”

“เธออาจไม่เกี่ยวข้องหรือครับ ผมแค่ยังไม่อยากปักใจเชื่อว่า
เธอถูกทำร้ายจากวัยรุ่นติดยา เพราะไม่เคยเกิดเหตุการณ์อย่างนี้มา
หลายปี...” เขาเองได้รับคำสั่งให้ดูแลนายแพทย์หนุ่มกับคณะ ‘เป็นพิเศษ’
จากคมกฤช

หญิงสาวทำแค้นงกหัวรับเสียงๆ เดินแยกออกไปถ่ายภาพ พร้อม
สังเกตบริเวณโดยรอบอีกพักใหญ่ ก่อนนายตำรวจทั้งสองนายที่ซักถาม
ข้อสงสัยจะแยกตัวไป ศรายุธจึงเดินมาหาเธอ

“ถ้าคุณบัวไม่รีบ คุณสาวิณี ผู้จัดการของเราอยากขอบคุณด้วยสักครู่
นะครับ”

“ได้สิคะ” เธอเดินตามเขากลับโรงแรมโดยไม่ตั้งคำถาม ตามนิสัย
ที่ไม่ค่อยช่างพูดกับคนทั่วไป

เด็กที่มาฝึกงานเป็นผู้สื่อข่าวสายบันเทิงและสังคมแทนเธอ
ยังเคยบอกว่า

“พี่บัวไม่ใช่คนช่างพูดเลยนะ ฮุ้ เข้าใจมาตลอดว่านักข่าวอย่าง
เราโดยเฉพาะสายบันเทิงน่าจะพูดเก่ง”

“บัวเขาพูดแค่เรื่องที่เป็นเพราะฟังมากกว่า แต่ผลงานยังออกมา
ดีมากจนพี่ยังไม่อยากให้อย่าง พวกเธอเป็นตัวอย่างไว้ก็แล้วกัน นักข่าวเก่งๆ
ไม่จำเป็นต้องพูดจาวุ่นวามพุ่งเสมอไปหรอก” เสกียาอดีตหัวหน้าของเธอ

บอก

เพราะเป็นคนพูดน้อยแต่ยิ้มเก่งและมีน้ำใจ ซิลบลจึงแทบไม่เคยมีศัตรูเลย เว้นแต่ศัตรูของเพื่อนสนิทอย่างแพรวพรรณรายคนสองคน เมื่ออีกฝ่ายย้ายจึงเหงานไปถนัดใจ ถึงจะมีเพื่อนคนอื่นอีกหลายคน แต่น้อยคนนักที่จะรู้จักกันจริงๆ

ให้บังเอิญที่เพื่อนสนิททั้งสองคนของเธอคือสองสาวในตระกูลอัศวเดช แพรวพรรณรายกับพิชญดาราร

เมื่อคนหนึ่งแต่งงาน ย้ายไปประจำสาขาในภาคใต้ อีกคนไปเรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกาและมีครอบครัวที่นั่น แม้จะยังติดต่อกันสม่ำเสมอ แต่ก็ทำเอาคนเดียวที่อยู่กรุงเทพฯ และไม่ได้มีเพื่อนสนิทมาใจหาย

ปีนั้นเองที่เธอใช้เวลาทำงานอดิเรกมากขึ้น และพบเพื่อน ‘คนพิเศษ’ ที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่งผ่านอินเทอร์เน็ต ที่ว่าพิเศษเพราะทั้งคู่มีอะไรเหมือนกันมากเหลือเกิน คีวกร อเล็กซิส ฮาร์เปอร์ เป็นนักข่าวสายอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ชื่อดังในนิวยอร์ก และมีงานอดิเรกเป็นนักเขียนยอดนิยมที่เธอเอามาแปลส่งสำนักพิมพ์ในเมืองไทย

ซิลบลมาจากครอบครัวของชนชั้นกลางฐานะค่อนข้างดี บิดาเป็นนายแพทย์ประจำโรงพยาบาลรัฐ ส่วนมารดาเป็นครูในโรงเรียนมัธยม มีเธอเป็นลูกสาวแค่คนเดียว เมื่อมารดาจากไปด้วยอุบัติเหตุขณะที่ยังเรียนอยู่แค่ชั้นมัธยมต้น เหลือแต่บิดาที่เป็นนักวิชาการ หญิงสาวจึงกลายเป็นคนเจี๊ยบขี้นมขึ้น

นายแพทย์วรรงค์ คีวกร ผู้เป็นบิดาเองไม่ใช่คนช่างพูดมาแต่ไหนแต่ไร เมื่อขาดคู่ชีวิตเขาจึงหันหน้าไปทุ่มเทใจงานและใช้เวลาอยู่ในห้องทำงานมากกว่าเดิม พ่อลูกเหลือแค่สองคนยังรักใคร่กันดี แต่บ้านที่ขาดแม่เงียบเหงาขึ้นมาก

เมื่อซิลบลข้ามมหาวิทยาลัยและมีเพื่อนสนิทเป็นพี่น้องจากตระกูลอัศวเดช เธอจึงเข้าออกนอกในบ้านเรือนไทยแฝดของสองสาวบ่อยๆ ได้

เรียนพิเศษเป็นภาษาอังกฤษฟรีๆ กับสารพัดความรู้ประดาที่มีซึ่งหาไม่ได้จากห้องเรียนที่ไหนจากหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร อัครเดโช ข้าราชการตำแหน่งสูงในกระทรวงต่างประเทศ บิดาและลุงของสองสาว จนเรียนเก่งมากเหมือนเพื่อนสนิททั้งคู่

นายแพทย์วงศ์ป่วยด้วยอาการของโรคซึมเศร้าเมื่อหญิงสาวเรียนมหาวิทยาลัยปีสอง และอาการหนักขึ้นเรื่อยๆ จนต้องเข้ารับการรักษานำแปลกที่นายแพทย์รักษาคคนมามากมาย แต่กลับรักษาโรคของตัวเองไม่ได้ พ่อเคยพยายามฆ่าตัวตายครั้งหนึ่งแต่ทำไม่สำเร็จ จนชโลบลต้องพุ่มเทวดาดูแลท่าน แทบไม่กล้าไปมหาวิทยาลัยในช่วงแรก

ต่อมาอาการของพ่อดูเหมือนจะดีขึ้นมาจนเธอคลายใจเมื่อเปลี่ยนยาและนายแพทย์คนใหม่

ชีวิตเหมือนจะผ่านปัญหาไปได้ แต่ก็เป็นไปเพียงไม่นาน เธอกลับบ้านในช่วงบ่ายวันหยุดวันหนึ่งที่อากาศสดใส ตั้งใจจะชวนพ่อทำกับข้าวอร่อยๆ กินกันอย่างที่มักทำในระยะหลัง แต่บ้านในวันนั้นเงียบสงัดเหมือนเป็นกลางร่าย

พ่อฆ่าตัวตายสำเร็จด้วยปืนที่เธอไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าท่านมีอยู่ ช่างๆ กันคือจดหมายลาตาย สมุดไดอะรีเล่มหนาและยาต้านอาการของโรคซึมเศร้าหลายซอง ตำรวจปิดคดีในเวลาอันรวดเร็วว่าเป็นการฆ่าตัวตายโดยไตร่ตรองเอาไว้แล้ว หญิงสาวเองไม่เคยกล้าเปิดสมุดบันทึกของพ่ออ่าน เพราะยังทำใจไม่ได้จนกระทั่งหลายปีต่อมา

ชโลบลเชื่อว่าพ่อเสียชีวิตเพราะผลข้างเคียงของยาต้านอาการของโรคซึมเศร้า

เพราะเมื่ออ่านไดอะรี และศึกษาเจาะลึกเข้าไปถึงยาตัวนั้นมากพอ หญิงสาวก็พบว่ามีการการเสียชีวิตของคนไข้จากบริษัทยาในสหรัฐฯ จนภายหลังต้องถอนยาตัวดังกล่าวออกจากท้องตลาด การตายของพ่อสูญเปล่า และไม่สามารถเรียกร้องอะไรจากใครได้ ซึ่งหญิงสาวโทษตัวเอง

ที่ดูแลท่านไม่ดีด้วย

เมื่อพ่อจากไป เธอทำใจอยู่ในบ้านหลังเดิมไม่ได้ จึงย้ายออกและปิดตายมาอยู่หอพักข้างนอกแทน

หลังเรียนจบ ทำงานเก็บเงินหนึ่งปีบวกกับอาศัยเงินเก็บก้อนหนึ่งของพ่อ ชโลบลจึงย้ายออกจากหอพักเพื่อซื้อบ้านใหม่หลังเล็กตรงชานเมืองให้ตัวเอง และรอมือสองที่ยังใช้งานได้ดีเพื่อความสะดวก ตัดสินใจขายบ้านเดิมของพ่อทิ้งในราคาไม่สูงนัก เพราะบ้านมีประวัติไม่ดี เก็บเงินที่ได้ฝากธนาคารเป็นหลักประกันในอนาคต และอยู่ด้วยเงินเดือนประจำซึ่งยังเหลือเก็บทุกเดือน เพราะไม่ใช่คนฟุ่มเฟือยหรือชอบแต่งตัวมาแต่ไหนแต่ไร

ความเหงาทำให้อยากเลี้ยงสัตว์เป็นเพื่อน แต่นิสัยขี้ใจอ่อน กลัวทำใจไม่ได้เมื่อมันจากไป ทั้งบางที่ยังต้องเดินทางไปทำงานต่างจังหวัดหลายวัน ไม่มีคนดูแล หญิงสาวจึงเปลี่ยนใจจากการเลี้ยงสัตว์มาปลูกต้นไม้ ฟังเพลง และแปลหนังสือเป็นงานอดิเรกคลายเหงาแทน เธอกลายเป็นนักแปลมีชื่อของสำนักพิมพ์ใหญ่แห่งหนึ่ง จนมีรายได้พิเศษที่น่าพอใจ หญิงสาวทำงานได้หลายแนวและภาษาดีจนมีงานมิได้ขาด สามปีเศษที่ผ่านมาเธอมีงานแปลกว่าสิบเล่ม

นักเขียนคนเดียวที่เธอแปลงานครบสี่เล่มในหนึ่งปีคือนามปากกาของ อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ หรือเพื่อนคนพิเศษที่เป็นเหมือน ‘เธอ’ ถ้ามีโลกคู่ขนาน เพราะมีประวัติครอบครัว อาชีพ ความล้าหลัง และความคิดเกือบทุกอย่างคล้ายคลึงราวกับเป็นคนเดียวกัน ต่างตรงที่อีกฝ่ายเป็นลูกครึ่ง รวยมากเพราะเป็นนักเขียนมีชื่อ ขณะที่เธอแค่พอเลี้ยงตัวเองได้

อเล็กซิสเคยมาเยี่ยมถึงเมืองไทยเมื่อเธอแปลหนังสือทั้งสี่เล่มซึ่งฝ่ายนั้นเขียนในสี่ปีจบ จนสนิทสนมกันมากขึ้นและติดต่อกันเรื่อยมาเป็นโลกส่วนตัวเล็กๆ ซึ่งชโลบลไม่เคยเล่าให้ใครฟัง แม้กระทั่งเพื่อนรักอย่างแพรวพรรณรายและพิชญดาราร

งานประจำทำให้ทำงานอดิเรกได้ไม่เร็วนัก แต่ความขยันและมีวินัย ทำให้ชิลบลมีงานแปลใหม่ออกมาทุกสามหรือสี่เดือน หญิงสาวไม่เร่งตัวเองเพราะถือว่าทำเพื่อความสุข ใช้เวลาหลังเลิกงานสองสามชั่วโมง เป็นปกติ หรือมากกว่านิดหน่อยถ้าติดลมเพราะสนุกไปกับมัน สัปดาห์หนึ่ง แซตกับอเล็กซิสครั้งสองครั้ง หรือต่อสายหากันบ้างหากมีเวลา

มีไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าเธอเปลี่ยนนายเป็นอาชีพเสริม เพราะนิสัย ไม่ช่างพูดของเจ้าตัว

บ้านหลังเล็กพื้นที่ไม่มากยังเขียวขจีผิดหูผิดตาเมื่อเทียบกับบ้าน หลังติดกันของเพื่อนบ้านทั้งแถบ เมื่อหญิงสาวย้ายเข้ามาอยู่หลังซื้อได้ เพียงสามปี เธอลงทุนซื้อคันเการัตน์ใหญ่สองคันมาปลูกข้างรั้วหลังบ้าน อย่างไม่เสียดายเงินตั้งแต่เดือนแรก และปลูกเสริมมากมายโดยเฉพาะ เฟิร์นไม้ดอกยืนต้นและไม่เลื้อยแบบไทยๆ หลายชนิดอย่างราตรี กระดังงา ลดาวัลย์จนกลิ่นหอมฟุ้ง สีสันสดใส เป็นที่อยู่ถาวรของสัตว์ประเภท กระรอก กระแต วันดีคืนดียังมีงูเขียวหางไหม้แถมเข้ามาให้อีกด้วย

อย่างหลังไม่ใช่เจ้าของบ้านไม่กลัว แต่ความใจอ่อนทำให้โทร. เรียกเทศบาลให้มาจับไป เพราะทำร้ายมันไม่ลง

‘เขาจะจับมันไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้นะ น่าสงสาร’ คนที่เรียกช่างเข้า มาอุดรูและท่อนในบ้านจนมิดชิดเพราะกลัวสัตว์เลื้อยคลานเข้าบ้าน บ่น กับเพื่อนที่อุ้มลูกแวมะมาอยู่เป็นเพื่อนระหว่างช่างทำงาน

‘สงสารนักก็ไม่เลี้ยงมันไว้เลยละ’

‘อย่าพูดอย่างนั้นสิ ชนลูก!’

ถึงจะพูดเช่นนั้นแต่เขาก็ไม่ได้รับเชิญยังเข้าบ้านสม่ำเสมอ ปีหนึ่ง หลายครั้งจนเทศบาลจำบ้านของเธอได้ ยังดีที่มันไม่ทำร้ายเธอ เหมือน จะรู้ว่าหญิงสาวไม่ใช่คนใจร้าย แคร็กสัตว์ตัวลึกลับไร้ขนไม่ค่อยลง

เสื้อผ้าของเธอมีไม่มากนัก ใช้แล้วใช้อีกจนเก่า โดยเฉพาะชุดนอน และชุดอยู่บ้าน ของฟุ่มเฟือยยิ่งแล้วใหญ่ ทำให้บ้านทั้งหลังโล่ง ที่มีมาก

คงเป็นหนังสือและซีดีเพลงบนชั้น แพรวพรรณรายซึ่งแวะมาหลายครั้ง
ป่วนว่าเหมือนสำนักชี

‘นี่ถ้ามีแต่เสื้อขาวละใช่เลย ตัวไปบวชซะเถอะ บ้านครึ่มๆ อย่างนี้
มาที่ไรฉันนึกว่าอยู่เสถียรธรรมสถานตลอด’

‘ยังแปลนิยายโรมานซ์อยู่ จะไปบวชยังงัย’

‘วู้ย’ เพื่อนสนิทที่ใช้เงินเก่ง บ้าสมบัติและมีนิสัยเย้ยหยันว่าหลายเท่า
ทำเสียงบางอย่างในลำคอ ‘อ่านแล้วจกจี้จะตาย ถ้าไม่รู้ว่าคุณแปลเป็น
สาวจีนวัยยี่สิบห้าคงคิดว่าเป็นสาวใหญ่มีประสบการณ์สูง’

คนถูกล้อหน้าแดงจัด ‘ใครจะไปมีประสบการณ์สูงเพราะมีสามี
หล่อ หลงภรรยาหัวปักหัวปำเหมือนเพื่อนล่ะ’

คนสามีหลงทำหน้าที่ไออย่างภาคภูมิใจในเรื่องชีวิตคู่ ซึ่งเจ้าตัวคิด
ว่าตนโชคดีย่างมหาศาล

‘ตัวไม่ลองหาประสบการณ์ดู พี่ก้องงัย เขาจับตัวมาตั้งนานแล้ว
ไม่ตกลงกับเขาล่ะ’

แพรวพรรณรายถาม เพราะรู้ว่าเพื่อนรุ่นพี่ในคณะคนหนึ่งซึ่ง
รู้จักกัน สมัยคร่ำเข้ามาทำงานกับบางกอกไทม์ สายการเมือง หลังจากเธอ
ย้ายกลับมาอยู่กระบี่ได้ไม่นาน และชายชนมฉิบเพื่อนสนิทเธอได้เกือบ
สองปี ความที่รู้จักภูมิหลังของฝ่ายชายดีจึงเชียร์เต็มที่ เพราะเขาทั้งนิสัยดี
ขยันทำงาน และมีฐานะมั่นคง เนื่องจากครอบครัวทำธุรกิจส่วนตัว

‘เขาเคยเป็นแฟนกับแก้ว’ ซิลบลอยถึงพนักงานฝ่ายการตลาด
ของบางกอกไทม์อีกคน ‘ฉันรู้สึกแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้ อีกอย่างแก้วน่าจะ
ยังชอบพี่ก้องอยู่ เห็นแอบมองอยู่เรื่อย’

‘แหม ผู้ชายดีๆ อย่างนั้นไม่เคยมีแฟนเสียเลย แล้วตัวไม่ชอบเขามั่ง
หรือไง’

‘หึ’ ซิลบลอสันหน้าอย่างไม่สนใจ

‘ตัวก็เป็นชะอย่างนี้’ แพรวพรรณรายยื่นจมูก มองมาเหมือน

ไม่ได้เข้าใจ ‘นิสัยอย่างกับแม่พระเหมือนตัว ชื่นใจผู้ชายไม่ดีเข้าละแยะ
ยังดินะที่ไม่ชอบใครง่าย ถ้าไม่คบกับพี่ท้องแล้วมีใครมาจับ ต้องให้ฉัน
พิจารณาให้ก่อนนะ’

‘ฉันอาจจะอยู่เป็นโสดจนขึ้นคาน แล้วย้ายไปอยู่วัดเป็นแม่ชีอย่าง
ที่เธอร่าก็ได้’

‘อย่าเลยยะ’ คุณแม่ลูกหนึ่งย่นจมูก

เพื่อนสาวมีสีหน้าครุ่นคิดปนอดทนระอาใจ เมื่อเอียงคอมองขลุบด
โนเครื่องแต่งกายลึกลับลึกลับ ที่น่าจะจับมาใส่ชุดสวยเซ็กซี่เหมือนสาวสมัย
เสียให้เซ็ด รับรองว่าถ้าแต่งหน้าทาปาก ทำผมใหม่เข้ากับชุดสักหน่อย
แค่หน่อยเดียวเท่านั้นแหละ ก็จะไม่น้อยหน้าสาวคนไหนเลย เพราะหน้าตา
ทรวดทรงของเจ้าตัวดีเป็นทุนอยู่แล้ว

คนที่ชอบบงการชีวิตคนอื่นทอดถอนใจ ผู้ชายดีๆ ประเภทไหนหนอ
จะมองผ่านเปลือกนอกที่เต็มไปด้วยสีสันของสตรีมากมาย เข้ามาเห็นถึง
เนื้อแท้ที่งดงามเรียบง่ายของเพื่อนสาวคนนี้ได้บ้าง

ศรายุทธเชิญเธอเข้าไปในห้องของสาริต โดยที่ตัวเขาไม่ได้
อยู่ด้วย หม่อมใหญ่ซึ่งได้รับการแนะนำตัวว่าเป็นผู้จัดการรับลูกค้าขึ้นมา
ต้อนรับเธอด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเมื่อขลุบดก้าวเข้าไปในห้อง เขาเอ่ยขอบคุณ
ก่อนเป็นการใหญ่

“เพราะคุณขลุบดช่วยเหลือแขกวีไอพีของเรา ทางรีสอร์ตเลย
ขออนุญาตไม่เก็บค่าที่พักในครั้งนี้ รวมถึงค่าใช้จ่ายอื่นๆ ระหว่างที่คุณ
พักอยู่ที่นั่นะครับ”

“คุณคงไม่ได้เรียกฉันเข้ามาเพราะเรื่องนี้อย่างเดียว”

“ก็ถูกต้องครับ” สาริตกระแอม “ทราบมาว่าคุณเป็นนักข่าวจาก
บางกอกใหม่ที่คงเดินทางมาทำข่าวเกี่ยวกับบริษัทของดอกเตอร์เฟรเซน
แต่ทางรีสอร์ตมีนโยบายที่จะให้ความเป็นส่วนตัวกับแขก”

“ฉันเข้าใจเรื่องนี้ ไม่คิดที่จะทำให้แขกของคุณลำบากใจระหว่างพักอยู่ในรีสอร์ทหรอกค่ะ”

“ขอบคุณมากครับ อีกเรื่องที่คุณสาวิณีถูกทำร้าย เรายังไม่แน่ใจว่าคนที่เข้ามาถึงชายหาดส่วนตัวเป็นเด็กติดยาจริงหรือเปล่า แต่ตั้งใจจะให้ตำรวจดูแลคดี รวมถึงเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยอย่างเต็มที่ระหว่างนี้เราเลยอยากขอรับรองคุณชโลบลในกรณีที่บางกอกไหม่คิดจะทำข่าว เพราะอาจจะ แอ้อ...กระทบกับชื่อเสียงของรีสอร์ทนะคะ”

“คุณมีเรื่องอื่นอยากคุยกับฉันอีกหรือเปล่าค่ะ”

“ทั้งหมดที่เราจะรบกวนก็มีเท่านี้ละครับ แต่ถ้าคุณชโลบลอยากให้ผมช่วยเหลือเรื่องอะไรก็บอกมาได้เลย”

“ขอบคุณสำหรับข้อเสนอค่ะ เรื่องที่พัก บางกอกไหม่ได้รับราคาในอัตราพิเศษอยู่แล้ว ฉันขอยืนยันที่จะให้ซาร์จค่าบริการตามปกติ เพราะทางผู้บริหารของเราไม่มีนโยบายที่จะให้นักข่าวได้รับอภิสิทธิ์แบบนี้”

“แต่ทางเราเต็มใจมากนะคะ”

“ฉันเข้าใจค่ะ เรื่องของคุณสาวิณี ฉันตั้งใจที่จะไม่ทำข่าวตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เพราะอะไรคุณคงทราบดี แต่อาจจะเปลี่ยนใจทีหลังก็ได้ถ้าเห็นว่าทางรีสอร์ทละเลยไม่ทำตามที่เราบอกไว้ ถ้าคุณไม่มีอะไรอีกฉันคงต้องขอตัวก่อน”

สาวิณีรีบลุกขึ้นเมื่อแขกสาวหยิบกระเป๋า โลงอกที่เธอเข้าใจง่ายกว่าที่คิด “ไม่มีครับ ขอบคุณจริงๆ ที่คุณชโลบลเข้าใจเรา” นุ่มใหญ่เดินไปส่งเธอถึงหน้าประตูห้อง

2

สาวตกยุคกับหนุ่มสุดฮอต

นักข่าวสาวออกไปเดินเล่นที่ชายหาดอีกราวครึ่งชั่วโมง จึงกลับห้องพักของตัวเอง เพื่ออาบน้ำแต่งตัวเตรียมออกไปรับประทานอาหารค่ำ แต่เธอเพิ่งเป่าผมแห้งเมื่อมีเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ทั้งที่ตัวยังพันผ้าขนหนู

“ใครคะ” ซิลบลรีบปิดเครื่องเป่าผม แล้วตะโกนถาม

“เฟรเซนครับ ผมจะมาขอขอบคุณเรื่องแถมมี”

เจ้าของเสียงหัวเราะบอกเป็นภาษาอังกฤษ ซิลบลอ้าปากค้าง อยู่หลายวินาที ไม่คิดว่าเป้าหมายของเธอจะมาหาเองถึงที่ตั้งแต่วันแรก ซึ่งคงเป็นผลมาจากความดีมากมาย ที่เธอเพิ่งทำได้ เลยรับโยนที่เป่าผมแล้ววิ่งไปหน้าประตูห้อง

“ดอกเตอร์เฟรเซน ฉันเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ยังแต่งตัวไม่เรียบร้อยเลยคะ”

“ผมนั่งรอแถวนี้ได้ คงใช้เวลาไม่นานใช่ไหมครับ”

“ก็ได้ค่ะ ห้านาทีนะคะ” เธอรีบบอกแล้วรีบกลับไปเปิดตู้เสื้อผ้า มือเรียวหยิบชั้นในมาสวมก่อนเป็นอย่างแรก ลงมือทาครีมบำรุงผิวของราคาแพงอย่างเดียวในไม่กี่อย่างที่ยอมลงทุนทั้งใบหน้าและลำตัวอย่างรวดเร็ว ทาลิปมันเปลี่ยนสีและทักด้วยวาสนา โดยไม่ทาแบ่งหรือ

แต่งหน้า ใช้น้ำหอมอีกนิดหน่อย แล้วแต่งตัวต่อด้วยเสื้อซับในทับด้วย
เสื้อผ้าฝ้ายตัวโคร่ง สุดท้ายคือกระโปรงยาวถึงกลางน่องและรองเท้าแตะ

เธอเสียเวลาไปยืนหน้ากระจกเพื่อแปร่งผมแล้วรวบตัวไว้ด้านหลัง
หยิบแว่นสายตาอันโตสีใสมาใส่เสร็จ ก็คว้ากระเป๋าหนังเทียมอย่างเบา
ที่มีกุญแจห้อง โทรศัพท์มือถือกับข้าวของจำเป็นไม่กี่อย่าง รวมถึงกล่อง
คอนข้างหนัก ซึ่งเป็นเครื่องมือทำมาหากินที่ไม่เคยให้ห่างตัว เพราะตั้งใจ
จะเลยลงไปปรับปรุงทานอาหารเย็นต่อ

หยิบคีย์การ์ดยัดใส่กระเป๋าก็ออกจากห้องซึ่งล็อกโดยอัตโนมัติ
นึกอยากเห็นใบหน้าของเป้าหมายที่ทำให้เธอต้องเดินทางมาถึงที่นี่ขึ้นมา
ติดหมัด เพราะที่สำนักงานมีภาพของเขาอยู่เพียงนิดเดียว ซ้ำยังไม่ค่อยชัด
สื่อต่างประเทศในอุตสาหกรรมยา มหาวิทยาลัย และวารสารทางการแพทย์
มีชื่อเอ่ยถึง เฟรเซน จีโนมิกส์ หรือ ‘เอฟจี’ โรงพยาบาลยาของเขากับ
ผลงานวิจัยที่ได้รับรางวัลมากมาย แต่น้อยกว่าน้อยจะเอ่ยถึงชีวิตส่วนตัว
ของบอร์ดบริหารผู้นี้หรือมีภาพของเขา

แต่เธอมีข้อมูลเอกซ์คลูซิฟพอที่จะรู้ว่าชื่อเสียงของดอกเตอร์
นายแพทย์เนธาเนียล เฟรเซน นั้นไม่ถือว่าธรรมดาเลย เขาเรียนจบแพทย์
ด้วยวัยเพียงสิบเจ็ดปี เพราะเรียนข้ามชั้นด้วยไอคิวสูงกว่าเพื่อนร่วมรุ่น
คนอื่น และจบดอกเตอร์ในสาขาแรกด้วยวัยที่ยังไม่เต็มยี่สิบปี

ปีสุดท้ายขณะกำลังทำดอกเตอร์ เขามีโอกาสเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์
นักวิจัยแถวหน้าคนสำคัญ ที่กำลังทำงานเกี่ยวกับบอริมาโครงการทาง
เทคโนโลยีชีวภาพเพื่อจัดทำแผนที่ของจีโนมมนุษย์ ซึ่งกรมพลังงาน
และสำนักงานสุขภาพแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาเป็นเจ้าของภาพด้วยทุนวิจัย
สามพันล้านเหรียญ โดยความร่วมมือจากหลายประเทศที่พัฒนาแล้วใน
ขณะนั้น ได้แก่ ประเทศจีน ฝรั่งเศส สเปน ญี่ปุ่น และสหราชอาณาจักร

โครงการเริ่มมาตั้งแต่ปี 1990 และวางแผนที่จะสำเร็จอย่างเป็นทางการในปี 2000 อันเป็นปีที่เขาเพิ่งเรียนจบดอกเตอร์ได้ไม่กี่เดือน

ชายหนุ่มเรียนต่อเพิ่มอีกสองสาขาหลังจากนั้น พร้อมกับเข้ามาเป็นนักวิจัย และผู้บริหารของบริษัทขนาดกลาง ที่ครอบครัวของเขาเป็นเจ้าของ อยู่ไปพร้อมกัน

ครอบครัวที่บางคนและสื่อบางสำนักกำลังล้อกันว่าเป็นอดีตมาเฟีย ที่ผันตัวมาทำงานรับใช้สังคม

อย่างหลังเธอไม่แน่ใจนักว่าเป็นคำเปรียบเทียบกับประตหรือข้อเท็จจริง เพราะเพียงสิบปีเศษที่ชายหนุ่มก้าวเข้ามาเป็นบอร์ดีบริหาร โฉมหน้าของเอฟจีก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ จากบริษัทาแบบเก่า กลายเป็นบริษัทาข้ามชาติในตลาดหลักทรัพย์ที่ราคาหุ้นมีแต่พุ่งสูง ไม่เคยลง

เขามีสำนักงานใหญ่อยู่บนเกาะแมนฮัตตัน มีห้องแล็บสำหรับงานวิจัยหลายแห่ง พร้อมขยายสาขาของสำนักงานขายลงทุนออกไปในหลายประเทศ กิจการของบริษัทยังเติบโตแตกแขนงออกเป็นเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนทันสมัยระดับสี่ถึงห้าดาว ซึ่งมีทั้งการลงทุน ร่วมหุ้น และเทกอเวอร์เกือบร้อยแห่งอย่างเป็นระบบจากนับสิบประเทศทั่วโลก กลายเป็นธุรกิจเพื่อสุขภาพครบวงจรระดับยักษ์ใหญ่ได้รวดเร็วอย่างที่ ไม่เคยปรากฏกับบริษัทใดในอุตสาหกรรมชนิดเดียวกันนี้

ผลงานวิจัย ชื่อเสียงของบริษัทา และโรงพยาบาลในเครือของเขา เป็นที่เลื่องลือ แต่ชื่อเสียงส่วนตัวกลับแทบไม่เคยปรากฏต่อสื่อในรอบสิบปีที่ผ่านมา เพราะเจ้าตัวไม่ชอบให้สัมภาษณ์ และยังค่อนข้างไม่เป็นมิตรกับนักข่าว จนได้รับฉายาว่า ‘เสือขี้มยากแห่งเอฟจี’

นักข่าวสำนักหนึ่งเคยออกมาแฉเมื่อหลายปีก่อนว่า เขาถูกจับโยนออกมาจากกระท่อมไม้ซุงบนภูเขาของดอกเตอร์เฟรเซน โดยที่เจ้าของบ้านเป็นคนหิ้วเขาออกมาเอง หลังจากกระที่บกล้องของเขาเสียยับและโยนเข้าเตาฝัง

หลังจากนั้นหนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าวยังโดนฟ้องโทษฐานบุกรุก

สถานที่และละเมิดความเป็นส่วนตัว

บ้างก็ว่าเขาเป็นคนสมถะพูดน้อย แต่ไม่แยแสโลก บ้างก็ว่าเขาเป็นมาเฟียแหกคอกที่อยากเป็นหมอ แต่ไม่ยอมทิ้งสัญชาติญาณเดิม ข้ายังแอบสันจนมาเพียวตัวจริงไม่กล้ายุ่งด้วย

บ้างก็ว่าเขาฉลาดเกินไปจนพูดกับมนุษย์ปกติไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่กระหายชื่อเสียงเลยมักเก็บตัวทำงานวิจัยอยู่ในห้องแล็บเสียๆ ทั้งยังเป็นคนที่อายต่อสื่อ บ้างก็หัวเราะขัน และว่าเขาเป็นเพลย์บอยที่ชอบใช้ชีวิตอย่างสุดซั่ว บางช่วงเวลา และห่างไกลจากความซื่ออายุหลายพันปีแสง แต่เป็นคนขี้รำคาญขนาดหนักต่างหาก

แน่ละว่าทุกอย่างเป็นแค่ข่าวโคมลอยที่ไม่ได้รับการยืนยัน ส่วนเธอคงไม่มีวันมาดักกรอพบเขาที่เฮเวนรีสอร์ทได้ ถ้าไม่ใช่เพราะทำงานกับบางกอกไทม์ และมีเส้นใหญ่เหนียวนุ่มคุณภาพสูงอยู่เบื้องหลัง ด้วยยังไม่มีหนังสือพิมพ์ฉบับไหนในประเทศนี้รู้ว่าเขาเดินทางมาหัวหินและพักอยู่ที่นี้เป็นการส่วนตัว

คนที่รู้จักตัวจริงของเขาแทบไม่เคยออกความเห็นเกี่ยวกับดอกเตอร์หนุ่มคนนี้ แม้กระทั่งหม่อมราชวงศ์อัศวราช สามีของแพรวพรรณราย หรือโดมินิก สามีของพิชญดาร่า ที่เธอแอบไปกระซิบถามผ่านเพื่อนสนิท เพราะความตื่นเต้น

‘เดี๋ยวน้องบัวเห็นก็คงรู้เอง’ คุณชายบอกยิ้มๆ แบบที่ไม่ช่วยอะไรได้สักนิด เพราะแพรวพรรณรายไม่รู้จักดอกเตอร์เฟรเซนเป็นการส่วนตัว จนออกความเห็นได้

‘บอกเพื่อนของเฟลีนด้วยว่า อย่าไปยุ่งกับไอ้หมอชั่วชาติไร้จรรยาบรรณอย่างมันเลย’ โดมินิกฝากบอก

แต่ภรรยาของเขาลับมีความเห็นอีกอย่างในทางตรงกันข้าม ‘ฉันเคยเจอเขาหลายครั้ง คุณหมอนิสัยดี เป็นมิตร น่ารักกว่าโดมินิกตั้งเยอะ’

เธอแค่ฟังข่าวลือพวกนั้นมา แต่ยังไม่ตัดสินใจจนกว่าจะได้รู้จักตัวจริงของเขา เพราะคิดว่าต่อให้นายแพทย์คนนี้อาจฉลาดแค่ไหนก็คงไม่สามารถทำเงินได้มาก ถ้ามันสมองของเขาทำงานแค่ทฤษฎีเชิงวิทยาศาสตร์ด้านเดียว

ทุกครั้งที่ต้องมีคนออกหน้ากับสาธารณะหรือสื่อ เขาก็มีหน้าสื่อออกมารับแทนเสมอ เป็นนักกฎหมายอารมณ์ดีจบจากฮาร์วาร์ด ซึ่งมีหุ้นอยู่ในบริษัท ดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการบริหารด้วย ชื่อ คริสเตียน วูล์ฟ มิสเตอร์วูล์ฟคนที่ว่าอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่เป็นทนายความว่าความชนะคดีมาแล้วมากกว่าเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์

เขาเป็นเพื่อนสนิทเพียงไม่กี่คนของดอกเตอร์เฟรเซน จนได้รับหน้าที่สำคัญนี้ และสื่อยังคงค่อนข้างชอบเขาด้วย

เธอกำลังจะได้พบตัวจริงของเขาเดี๋ยวนี้แล้ว หญิงสาวก้าวลงจากบันไดชั้นเดียวของห้องพัก ออกไปหาชายร่างสูงที่ยืนกอดดอกชดะเบียงหันหลังให้ มองทะเลอยู่หน้าบ้านพักรวม ซึ่งมีแขกพักอยู่เกือบสิบคนรวมทั้งเธอ ที่รู้ว่าเป็นเขาเพราะชายหนุ่มเป็นแขกคนเดียวในที่นี้ เนื่องจากคนอื่นคงลงไปห้องอาหารกันหมด

เขามีรูปร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้าง ทรวดทรงสง่าผ่าเผย ประมาณด้วยสายตาคงจะสูงเกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซ็นต์เมตรหรือไม่น้อยกว่านั้น ไม่น่าเชื่อว่านายแพทย์บางคนจะรักษาหุ่นได้ดีไม่พ่นายแบบมืออาชีพ

ซิลบลสูดหายใจลึก อดประหม่าไม่ได้กับโพรไฟล์ที่ไม่ธรรมดาของเป้าหมาย เธอทักเสียงสุภาพเป็นภาษาอังกฤษ “ดอกเตอร์เฟรเซน ขอโทษที่ต้องให้คุณคอยค่ะ”

ร่างสูงใหญ่หันกลับมาหาเธออย่างไม่รีบร้อน และถึงจะพอรู้อยู่แล้วว่าหน้าตาของเขาคืออย่างไร หญิงสาวก็ยังกลั้นหายใจอยู่ดี เพราะภาพถ่ายพวกนั้นมักถ่ายจากระยะไกล ถ่ายทอดตัวจริงของเขาออกมาได้ดีไม่ถึงครึ่ง

ชายตรงหน้ามีเรือนผมสีดำสนิทและหน่วยตามจัดสีน้ำเงินในเฉดที่เธอเรียกไม่ถูก แต่สวอยอย่างน่าพิศวงเหมือนอัญมณีชนิดหนึ่ง เขาไม่ได้รูปงามดุจเทพบุตร แต่ก็จัดว่าหน้าตาดี ดูอ่อนกว่าวัยสามสิบสี่ปีที่เขาบอก และสาวฉีนบอกเอาไว้ นอกจากนัยน์ตาที่สวอยเด่นเป็นพิเศษแล้ว เครื่องหน้าอย่างอื่นอาจจะเรียกได้ว่ากระด้างปานศิลาสลักจนดูแข็งกร้าวด้วยซ้ำ

แต่ผู้คนคงลืมนึกว่าหน้าดูกร้าวเมื่อได้รับรอยยิ้มอ่อนๆ ที่ทำให้ใบหน้าคมสันนั้นน่าดูจนอยู่ในขั้นที่เรียกว่าหล่อเหลาได้

“ตาของดอกเตอร์เรียกว่าสีอะไรคะ ขอโทษทีถาม” เธอห่อปากเอ่ยก่อนเป็นอย่างแรก หลังจากจ้องนั่งจนคนฟังกะพริบตา แต่ยอมตอบยิ้มๆ

“มีคนบอกผมว่ามันเป็นสีพลอยไคยาไนต์ (Kyanite) แผลงมาจากภาษากรีกคำว่า Kaunos ที่หมายถึงตีปบลู บางคนก็บอกว่ามันเหมือนตาของ ลิซ เทย์เลอร์ แต่ผมคงไม่สวอยเท่าเธอ” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นก็แสดงหญิงชาวอังกฤษชื่อ เอลิซาเบท เทย์เลอร์ ดาวค้างฟ้าของฮอลลีวูดซึ่งเพิ่งล่วงลับไปเมื่อปี 2011 ด้วยวัยเจ็ดสิบเก้าปี

“ฉันได้ยินมาว่าตาของเธอเปลี่ยนเป็นสีไวโอเล็ตได้ด้วย”

“ผมเชื่อว่าอย่างนั้น แต่ตาของผมค่อนข้างเป็นสีนี้สีเดียวเท่าที่ผมรู้ล่ะ” เขายกไหล่กว้างขึ้นนิดหน่อยอย่างเห็นชั้น แล้วเอื้อมมือใหญ่ขึ้นมาตรงหน้า “เนธานีล เฟรเซน ครับ มีสติวร ขอโทษด้วยถ้าผมออกเสียงไม่ถูก”

“คุณออกเสียงได้ดีแล้ว อย่ากังวลเลยล่ะ” เธอยิ้มอย่างผูกมิตร แล้วรีบเอื้อมมือไปจับกับมืออุ่นจัด สังเกตด้วยความที่งุนงงว่ามีมือที่อุ่นและกระด้าง ไม่เหมือนมือของนายแพทย์เลยสักนิด “ซิลโบล ศิวร ค่ะ ดอกเตอร์เฟรเซน”

หน่วยตามของเขายังอบอุ่น แม้จะแปลกใจที่เธอรู้ตำแหน่งนำหน้าของเขา เพราะสาวฉีนไม่นิยมโฆษณาตัวเอง เธอมักเรียกเขาว่า ‘คุณหมอ’ เพียงอย่างเดียวต่อหน้าใครๆ “ผมจะมาขอบคุณที่คุณช่วยเหลือผมมี”

“ไม่เป็นไรค่ะ บังเอิญฉันอยู่แถวนั้น คนอื่นก็คงตัดสินใจอย่างเดียวกันในสถานการณ์แบบที่ฉันเจอ”

“แทมมีบอกว่าคนไทยมีน้ำใจดีเสมอ” ชายหนุ่มมองใบหน้าเรียวหลังแว่นอันโตอย่างสนใจ

เขาไม่ค่อยเห็นสตรีวัยสาวที่ไม่แต่งหน้าเลยอย่างเธอเท่าไรในสังคมที่หอมล้อมตัวเขา แม้กระทั่งในกลุ่มปัญญาชนอย่างแพทย์หรือนักวิจัยที่เขาทำงานด้วย แม้จะไม่แต่งหน้าจัด แต่สาว ๆ ส่วนใหญ่รู้เสมอว่า จะทำให้ตัวเองดูดีได้อย่างไรด้วยการเสริมจุดเด่น ลบจุดด้อย และสร้างความประทับใจด้วยเสื้อผ้าสวยงามสมส่วนเหมาะกับรูปร่าง

แต่หญิงสาวคนนี้ไม่แต่งหน้าเลย เว้นแต่สีระเรื่อของลิปมันบนริมฝีปาก ข้างยังปิดบังเครื่องหน้ากระจุกกระจิมด้วยแว่นใสอันโตราวกับนักต่อต้านแฟชั่น พอๆ กับสวมเสื้อผ้าไซส์หลวมอย่างน้อยสองเบอร์ มองไม่เห็นสรีระขนาดกะทัดรัด สีระเซ่หุ่ยได้รูปอยู่ต่ำกว่าปลายคางของเขาลงไปนิด เธอยังทำอาการยุกยิกเป็นนัยหลังจากเขาถามมือไว้ชั่วคราว จุนชายหนุ่มยอมปล่อยมือเล็กนุ่ซึ่งเผลอจับไว้นานไปหน่อย

“แต่คุณคงไม่ประทับใจเท่าไร เพราะแทมมีเคราะห์ร้ายจากคนไทยด้วยกันเอง”

“โชคร้ายเกิดขึ้นทุกหนแห่ง โดยเฉพาะในเมืองท่องเที่ยว”

“ขอบคุณที่เข้าใจค่ะ”

“คุณแต่งตัวเหมือนจะออกไปไหน” เนธาเนียลชวนคุยเพราะกระเป๋าสตางค์ใบโตที่เธอสะพายมาด้วย

ด้วยส่วนสูงเกินมาตรฐานมามาก เขาจึงกวาดสายตาส่องเธอต่อได้ตามสบายด้วยการทำแค่หลุบเปลือกตาลง มองเส้นผมสีน้ำตาลเข้มเหยียดตรงที่รัดต่ำตรงท้ายทอยโดยไม่สนแฟชั่นอีกเช่นเคย โชคดีที่เธอมีเส้นผมเงาเป็นมันน่าดูเหมือนเส้นไหม ที่สำคัญมันเหยียดตรงแบบธรรมชาติ สีสันเสมอกันทั้งหมดเหมือนกับว่าไม่เคยผ่านการกัดโดยสารเคมี

ชนิดใดเลยสักครั้ง

ผิวเหลืองนวลอย่างคนเอเชียที่โผล่พ้นเสื้อผ้าที่บวมทึบ มองผาดๆ ไม่เตะตา แต่เมื่อสังเกตดูดีๆ กลับเห็นว่าทั้งเนียนใสแทบมองไม่เห็น รุขมขน เปล่งประกายสุขภาพดีแบบที่นางแบบโฆษณาครีมบำรุงผิวซึ่ง ประโคมเครื่องสำอางกับใช้แสงไฟหลอกตาช่วยอาจจะต้องอาย ทว่าเจ้าตัว กลับปกปิดมันไว้ด้วยเสื้อผ้าไร้รสนิยมราวกับอับอายที่จะเปิดเผยมัน

หรืออีกที่เธออาจจะมึนชอบกพร่องอะไรซึ่งต้องการปกปิดเอาไว้ เพราะความไม่มั่นใจก็เป็นได้

“ฉันตั้งใจจะออกไปถ่ายภาพที่ชายหาดอีกหน่อยหลังอาหารเย็น นะคะ”

“คุณคงไม่ได้เป็นช่างภาพ”

“ไม่ใช่ค่ะ” หญิงสาวอมยิ้ม ไม่ได้สังเกตว่าสายตาของคนถาม จับอยู่ที่ริมฝีปากแดงระเรื่อของเธอ ซึ่งเกิดรอยหยักน่ารักเป็นพิเศษเมื่อ เจ้าตัวอมยิ้ม ซิลบลไม่แน่ใจว่าควรบอกเขาตอนไหนดี หรือทิ้งระยะออกไป อีกสักหน่อยให้คุ้นเคยกันมากขึ้น ดอกเตอร์หนุ่มก็ถามขึ้นก่อน

“อนุญาตให้ผมเลี้ยงอาหารมื้อเย็นเป็นการขอบคุณได้ไหมครับ”

“คุณน้ำ...เอ้อ แทมมีจะทานอาหารเย็นกับเราด้วยใช่ไหมคะ”

“แทมมียังเจ็บขา เธอเพิ่งสั่งอาหารให้ไปส่งก่อนที่ผมจะออกมา...”

เขายังพูดไม่ทันจบก็หยุด เพราะหันไปเห็นใครอีกคนเดินขึ้นบันไดบ้านพัก ขึ้นมาพร้อมร้องทัก

“เนธ คุณอยู่ที่นี่เอง”

เสียงสดใสทำให้ซิลบลหันไปมองแล้วต้องร้องว้าวในใจ เมื่อเห็น หญิงสาวร่างสูงเพรียวในชุดกางเกงขาสั้นกับเสื้อกล้ามคนหนึ่งกำลัง เดินเข้ามาหา ตาสีน้ำตาลใสสบกับตาสีไวโอลินของผู้มาใหม่ ซึ่งเป็น สาวอเมริกันผมสีน้ำตาลทอง อายุน่าจะอยู่ในวัยราวสามสิบปีไม่น้อย หรือสูงกว่านี้มาก

ร่างสูงเพรียวอย่างนางแบบที่ชิลบอลเทียบกับความสูงตัวเองแล้ว คิดว่าเธอน่าจะสูงเฉียดร้อยแปดสิบเซนติเมตร ผิวสีแทน ใบหน้าจัดอยู่ในขั้นที่เรียกว่าสวยแบบคลาสสิก จมูกกับโหนกแก้มสูง มีกระเล็กๆ กระจายอยู่บนผิวน้อยแต่ดูมีเสน่ห์ บุคลิกมั่นใจ แว่ตาสีม่วงของดอกไม้โอเล็ดที่ส่งสัยมากกว่าเป็นมิตรมองมายังเธอ

“คุณอยากแนะนำเพื่อนใหม่ให้ฉันรู้จักด้วยหรือเปล่า”

“มิสชิลบอล ศิวกกร เธอช่วยแท็กซี่ที่ชายหาดเพราะถูกจี้ ผมเลยขึ้นมาขอบคุณ...มิแรนดา ดาลี เพื่อนของผม”

“มิสดาลี” ชิลบอลยื่นมือออกไปให้ก่อน แม้จะถูกมองกวาดตั้งแต่หัวจดเท้าจากอีกฝ่าย

สาวอเมริกันยื่นมือออกมาจับด้วย บีบเบาๆ ก่อนจะปล่อยแล้วหันไปหาดอกเตอร์เฟรเซน “พวกคุณยังมีเรื่องต้องคุยกันต่ออีกไหม ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว”

“ผมกำลังเชิญมิสศิวกกรให้ลงไปดินเนอร์ด้วยกัน”

“ฉันว่า...” หญิงสาวอีกอีก เพราะไม่ต้องการสังเกตมากมายก็รู้ว่าผู้มาใหม่คงอยากไปกับชายหนุ่มแค่สองต่อสอง แต่โอกาสที่เธอจะได้พบกับเขาอีกด้วยความเต็มใจของเจ้าตัวเองก็ยากเหมือนกัน “ไม่เป็นไรค่ะ”

เธานั่งเองก็ดูเหมือนจะเข้าใจความลำบากใจของเธอ เพราะเขาล้วงกระเป๋าเพื่อหยิบบางอย่างออกมามายื่นให้ “อย่างน้อยก็ขอให้ผมเลี้ยงอาหารเป็นการขอบคุณสักมื้อ เอาวันที่คุณสะดวกก็ได้ พรุ่งนี้เป็นไงครับ”

นามบัตรเรียบๆ ที่มีแค่ชื่อ บริษัทและเบอร์โทร. แต่ไม่บอกตำแหน่ง ถูกยื่นมาตรงหน้า ทำให้หญิงสาวรีบบรรีบมาด้วยรอยยิ้มดีอกดีใจ “ขอบคุณมากค่ะ ดอกเตอร์เฟรเซน”

เขามองเธออีกชั่วอึดใจด้วยใบหน้าแอบรอยยิ้มบางๆ ก็เอ่ยขอตัวโดยมี มิแรนดา ดาลี เกาะแขนไปด้วย พลาถยนต์ขึ้นขบวนคุยอย่างสนิทสนม หญิงสาวมองตามจนทั้งคู่หายลับไป จึงปล่อยลมหายใจที่กลั่น

เอาไว้ออกมา พอดีกับที่เสียงสัญญาณเรียกเข้าจากมือถือดังขึ้น ชโลบล
ยิ้มเมื่อเห็นว่าใครโทร. มาเพราะกำลังคอยอยู่พอดี

“เพื่อน”

“เป็นไงมั่ง ตัวเจอดอกเตอร์เฟรเซนแล้วยัง เขาสงสัยหรือเปล่า
ที่ตัวรู้ว่าเขาอยู่ที่นั่นได้ยังไง”

“ถามทีละอย่างสิ” หญิงสาวรีบขัดขึ้นก่อนที่คนพูดจะไปไกลกว่า
นั้น “เราเจอกันแล้วเพราะมันมีเหตุ เขาเพิ่งมาหาฉัน แล้วก็ลงไปกินข้าว
กันแฟนเมื่อคืนนี่เอง ว่าแต่เพื่อนมีข่าวอะไรให้เราฟัง”

แม้แพรวพรรณรายจะมีฐานันดรศักดิ์เป็นถึงหม่อมหลวงแพรว-
พรรณราย พัฒนจักรพงศ์ ธิดาของหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร อัครเดโช
ราชสกุลเก่าจำนวนไม่มากนักที่หลงเหลืออยู่ในประเทศไทย แต่ด้วยคุ้นเคย
กันมานานจนรู้จักกันดีราวกับพี่น้อง แพรวพรรณรายจึงยืนยันที่จะสนทนา
ด้วยคำพูดปกติ ฉัน เธอ ตัว เรา ไปตามเรื่อง

“แฟน?” แพรวพรรณรายที่เป็นคนช่วยหาข้อมูลของบริษัทฯข้าม
ชาติมาให้ โดยอ้อนขอบางส่วนมาจากสามีซึ่งเป็นเพื่อนของเป้าหมาย
อีกที่ท่าเสียสูง “ไม่เห็นพี่ أخبرบอกว่าเขามีแฟนแล้ว”

“ชื่อ มิแรนดา ดาลี ส่วนเขายังหน้าตาดี แล้วก็ดูหนุ่มกว่าที่ฉัน
คิดด้วย”

“จริงนะ ตัวไม่ค่อยชมใครง่าย ๆ นะ แม้แต่ตอนที่ทำงานอยู่สาย
บันเทิง”

“พวกดาราส่วนใหญ่ก็น้ำตาดีอยู่แล้ว ระดับนางเอกหลายคน
ยังไม่สวยเท่าเพื่อน พวกไฮโซก็ดูดีเยอะเหมือนกัน คงเป็นเพราะเราไฮคดี
เจอคนหน้าตาดีรอบตัวเยอะจนไม่ค่อยตื่นเต้นเท่าไร แต่ไม่ค่อยได้เจอ
คนต่างชาตินี่”

“หล่อกว่าแฟนของเพลินหรือพี่เขยของฉันเปล่า”

ชโลบลหัวเราะกับคำถามนั้น ความที่ใกล้ชิดกับครอบครัวนี้ เธอ

เลยเคยเห็นหน้าคนที่เพื่อนถามถึงสองสามครั้ง

สาว ๆ ในตระกูลอัศวเดชทั้งสามขึ้นชื่อลือชาเรื่องความงาม ยิ่งบรรดาเขยแต่ละคนของคุณชายจักรยิ่งมีดีทั้งหน้าตาและฐานะ แม้จะแทบไม่ได้ออกข่าวหน้าสังคม เพราะสองคู่อาศัยอยู่ต่างประเทศกับครอบครัว ส่วนคู่ของแพรวพรรณรายอาศัยอยู่ที่กระบี่ ไม่ชอบออกงานใหญ่กันทั้งสามภรรยา แต่ผู้ดีเก่าทุกคนล้วนรู้จักครอบครัวนี้เป็นอย่างดี จนบ่นเสียดาบเป็นแถวที่เสียดุลการค้าเกือบหมด

“เปรียบเทียบไม่ได้เพราะดูดีคนละแบบ เรามีตาสีสวยเหมือนพลอยไคยาไนต์ คล้าย ๆ ของ ลิซ เทย์เลอร์ นะ แต่เธอคงไม่รู้แน่ว่าเรามีอดีตคนดูแลสมัยเด็กเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกันชื่อเทมมี เธอถูกจีที่ชายหาดของริสอร์ท...”

ชโลบลถือโอกาสเล่ารายละเอียดให้เพื่อนฟังอย่างรวดเร็ว โดยที่อีกฝ่ายอุทานอือฮารับรู้มาเป็นระยะ

“ฉันยังไม่รู้เรื่องแบกถูกจีเลย เดียวต้องไปถามพี่อัศวธก่อน บางทีผู้จัดการอาจจะดูแลเอง ไม่ได้โทร. บอก”

“เราเป็นห่วงกลัวริสอร์ทจะเสื่อมเสียชื่อเสียงแทนเพื่อนกับคุณชายอัศวนะ เขาเป็นแขกไวไฟด้วย นี่ก็รออยู่ว่าเพื่อนจะโทร. มาเมื่อไหร่ เพราะมีเรื่องสงสัยเกี่ยวกับเป้าหมายคุณศรายุธ หัวหน้าที่มีรักษาความปลอดภัยพูดเหมือนกับว่าที่เทมมีถูกทำร้ายอาจจะไม่ใช่การจี้ฆรรคมดา”

“ถ้าไม่ใช่แล้วมันจะมีอะไรล่ะ”

“เขาพูดถึงคดีของคุณหมออรุณชัย ว่าเอฟบีไักี่ยวข้องกับคดีนี้ แต่เขาอาจจะพูดไปอย่างนั้นเพราะไม่อยากให้ตำรวจหรือเจ้านายของเขาคิดว่าเขาทำหน้าที่ไม่ดีจนแขกได้รับอันตรายก็ได้”

“ที่ตัววาก็มีเหตุผล แต่ฉันเคยได้ยินคุณคมกฤชพูดถึงคุณศรายุธ คนนี้ว่าทำงานดีทีเดียว จะลองถามพี่อัศวธนี่ก็เล่นตัวเหลือเกิน...” แพรวพรรณรายทำเสียงขึ้นจมูก “บอกแค่ว่าคนอย่างดอกเตอร์คงไม่ลดตัวลง

มาฆาตกรรมคุณหมออรรถชัย ถ้าบริษัทของเขาเกี่ยวข้องกับคดีซีแอลยา หรือการทำเรื่องขอย้ายจริง ก็น่าจะเป็นฝีมือคนของเขา”

“คุณชายอัครมันใจหรือเปล่าว่าดอกเตอร์เฟรเซนไม่ใช่ตัวการ”

“ฉันไม่รู้เลยแหละบัว พี่อัครไม่ค่อยพูดถึงเพื่อนหรืองานทางนั้นเท่าไร” พอเธอเข้าชั้นมากเข้าก็หัวเราะะ รังตัวเธอมากอดปลอบใจด้วยการบอกว่า ‘น้องเพื่อนเป็นนักข่าว อยากรู้ก็ต้องทำงานเองสิ อย่าเอาเปรียบคนอื่น’

คำตอบก็คือไม่บอกนั่นแหละ อัครซอว่าจะเล่าทุกเรื่องให้ภรรยาฟัง แต่เขาเว้นพื้นที่ซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวของเพื่อนฝูงบางคนเอาไว้ ไม่ก้าวล่วง แม้จะถูกเธอร้องน โดยเฉพาเมื่อเสียจุลมาขอความช่วยเหลือเรื่องนายแพทย์อรรถชัย

“ฝีมือคนของเขา เพื่อนหมายถึงตัวแทนบริษัทยาในประเทศไทยหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ หมายถึงพวกหุ้นส่วนหรือผู้บริหาร ก่อนอื่นเธอต้องรู้ก่อนว่ากิจการในเครือของบริษัทนี้แบ่งออกเป็นสามส่วนใหญ่ๆ หนึ่งคือโรงพยาบาล สองคือส่วนวิจัยยาตัวใหม่โดยใช้เทคโนโลยีเรื่องจีโนม สามคือส่วนการตลาดของยาเก่าที่ยังไม่หมดสิทธิบัตร ซึ่งมีอยู่พอสมควร สามสิบเปอร์เซ็นต์ ดอกเตอร์เฟรเซนดูแลส่วนแรกกับส่วนที่สองเป็นหลัก แต่ส่วนที่สามคนดูแลเป็นญาติกับผู้จัดการของเขา ส่วนนี้แหละที่เป็นปัญหามาโดยตลอด”

“ปัญหาในลักษณะไหน”

“ก็มีทั้งปัญหาเรื่องความขัดแย้งของผลประโยชน์กับเรื่องที่ถูกดื้อเื้อ⁴ สงสัยว่าจะใช้ห้องแล็บรับจ้างผลิตสารตั้งต้นสำหรับยาเสพติด

⁴ ดื้อเื้อ (DEA - Drugs Enforcement Administration) สำนักงานปราบปรามยาเสพติดของสหรัฐอเมริกา

ให้พวกมาเฟียนะสิ ถึงขั้นก็ยังไม่มีหลักฐานเสียที่ ที่สำคัญมันอาจจะเป็นอย่างที่ตี๋เออสงสัยด้วย”

“เรื่องเกิดได้จุกเขา เป็นไปได้หรือที่ดอกเตอร์จะไม่รู้เรื่อง”

“พี่อัครบอกไม่ได้สนิทสนมกับเพื่อนคนนี้มาก เลยไม่อยากพูดอะไร แต่เขาสงสัยว่าคนสำคัญที่ดูแลยาในส่วนของบริษัทเรื่อบัตรเก่าคือตัวปัญหา อาจจะสร้างเรื่องอะไรลับหลังดอกเตอร์เอาไว้”

“ทำไมคุณชายอัครคิดแบบนั้นล่ะ”

“เขาว่าเหมือนกลุ่มอำนาจเก่าเนาะบัว คุณพ่อของดอกเตอร์เฟรเซนเรียนจบดอกเตอร์ เป็นนักวิจัยด้วย เลยริเริ่มเปิดบริษัทยากับสร้างโรงพยาบาลขึ้นมา ตำแหน่งสุดท้ายของเขาเป็นถึงศาสตราจารย์ก่อนจะถูกยิงเสียชีวิตตั้งแต่ตอนที่ดอกเตอร์ยังเรียนไม่จบ เข้าใจว่าเป็นคนในบริษัทที่ขัดแย้งกันเอง เพราะก่อนที่จะเปิดบริษัทยาราวสามสิบกว่าปีก่อนครอบครัวนี้เคยเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด เป็นหนึ่งในธุรกิจผิดกฎหมายบางประเภทที่ทำอยู่”

“ศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ เคิร์ต เฟรเซน ใช่ไหม” ซิลบลจាំซ็อนี้ได้จากประวัติของเขานในเอกสารที่พิมพ์ออกมาอ่าน “หมายความว่าครอบครัวนี้เคยเป็นมาเพียจริงตามข่าวลือ?”

“ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น สมัยสามสี่สิบปีก่อน พวกอำนาจมืดในอเมริกายังมีเยอะ กฎหมายยังทำอะไรไม่ได้มากเหมือนเดี๋ยวนี ตอนเปิดบริษัทขึ้นมาใหม่ๆ คนในกลุ่มสี่ห้าคนที่เป็นผู้นำตอนนั้นถือหุ้นใหญ่ๆ เพราะต้องใช้เงินทุนจำนวนมาก มีคนหนึ่งชื่อ เอ็ด เพเยอร์ เขาไม่เห็นด้วยที่จะยกเลิกการค้ายาเสพติดเพราะมันทำเงินดีเหลือเกิน ดร.จารย์เคิร์ตพยายามเกลี้ยกล่อมจนเขายอม ตอนหลังเขาเสนอให้เปิดบริษัทผลิตสารเคมีแล้วนำเข้าด้วยจนกิจการไปได้ดี แต่ไม่กี่ปีต่อมาเขาก็ถูกจับได้ว่าแอบใช้ห้องแล็บของบริษัทผลิตยาเสพติดส่งขายให้พวกมาเฟียอีกที”

“ตายจริง แล้วตำรวจรู้หรือเปล่า”

“ตำราไม่เคยขอยกข้อยกเว้น แต่เพเยอร์ไหวตัวทัน รีบเคลียร์สถานที่ เลยรอดตัว เขาถูกดีอีเอจับตามองอย่างใกล้ชิดตั้งแต่นั้นมา ศาสตราจารย์ เคิร์ตโกรธแต่ทำอะไรไม่ได้มาก เลยตัดปัญหาด้วยการซื้อหุ้นจากกลุ่มนี้ คืนในราคาที่สูงกว่าตลาดนิดหน่อย กลายเป็นหุ้นรายใหญ่ที่สุด เปลี่ยนชื่อ บริษัทเป็นเอฟจี เอาเข้าตลาดหลักทรัพย์ แล้วจัดระบบใหม่หลายอย่าง เพราะอยากล้างมือจากเรื่องเก่าๆ แล้วแยกย้ายกันไป”

“งานปัญหาก็น่าจะจบลงแล้วนี่”

“มันไม่อย่างนั้นนะสิ เอ็ด เพเยอร์ ออกจากกลุ่มไปทำธุรกิจของตัวเองได้ส่วนแบ่งไปอย่างยุติธรรมก็จริง แต่เขาคงแค้นใจอยู่บ้าง เพราะเคยพูดกับบางคนว่ารู้สึกเหมือนถูกถีบหัวส่ง เขาเก่งเรื่องธุรกิจผิดกฎหมาย เป็นพิเศษเลยอยากค้ายาต่อ แต่เพราะโดนดีอีเอหมายหัว ไม่มีช่องทางส่งสื่อสารเคมีมาผลิตยาเอง เลยร่วมมือกับใครสักคนในเครือเอฟจีให้พวกนั้นหาของให้จนดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ส่วนตัวเองก็หาหุ้นส่วนใหม่เป็นพวกมาเฟียเชื้อสายลาตินอเมริกาจากตระกูลรีเยส เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลมากมายจนถึงทุกวันนี้ ตัวเอ็ดเสียชีวิตแล้วเพราะถูกลอบยิง ตอนนั้น อลัน เพเยอร์ ลูกชายของเขายังร่วมมือกับ จอห์น รีเยส เป็นนักค้าयरายใหญ่ที่สุดในสหรัฐฯ แต่ตำราไม่เคยจับได้ไล่ทันสักที”

จอห์น รีเยส เป็นเจ้าพ่อที่มีความเกี่ยวข้องกับอาณาจักรขององค์กรอาชญากรรมรายหนึ่งที่มีชื่อเสียงมากที่สุด เขาเป็นตัวการจัดหาและส่งยาเสพติดจำนวนมากเข้าชายแดนสหรัฐฯ จำนวนหลายพันล้านดอลลาร์ต่อปี ทั้งยาบ้า ยาไอซ์ โคเคน เฮโรอีน และอีกหลากหลายชนิด ซึ่งเป็นที่นิยม ฉากหน้าของรีเยสคือนักธุรกิจมือสะอาด

“แปลว่ามีคนในบริษัทของศาสตราจารย์เคิร์ตเปลี่ยนจากค้ายา มาผลิตกับหาสารตั้งต้นยาเสพติดให้ เอ็ด เพเยอร์ ที่ร่วมมือกับรีเยสแทน แล้วไม่ถูกจับได้หรือไง ปกติการผลิตหรือนำเข้าสารเคมีจำนวนมากถูกควบคุมอย่างดีจากทางรัฐนี่”

“ใช่ แต่พวกนี้ก็ยังหาทางซิกแซกเอาจนได้ ว่ากันว่าเพราะ ศาสตราจารย์เคิร์ทรู้ว่าใครเป็นตัวการ เลยถูกลอบยิงเสียชีวิต ผ่านมาจนถึงตอนนี้คดีของเขาก็กังปดไม่ได้ พี่อัครบอกว่าตั้งแต่ดอกเตอร์เฟรเซนเข้ามา เป็นบอร์ดบริหาร ขยายกิจการของบริษัทออกไปเกือบสิบกว่าปีมานี้ เขาถูกลอบยิงมาแล้วสามครั้ง”

“ตายจริง” ซโลบลูทาน นึกถึงใบหน้าเจอรอยยิ้มชายหนุ่มที่เพิ่งเห็นกันเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่แล้วต้องใจหาย ยกมือกดหน้าอกโดยไม่รู้ตัว “แล้วมีใครที่เขาสงสัยเป็นพิเศษหรือเปล่า”

“พี่อัครบอกว่าผู้ถือหุ้นรายเก่าที่เคยอยู่ในกลุ่มก่อตั้งบริษัทเดิม ตอนนี้ที่ยังเหลืออยู่ก็คือ รอย เฟรเซน อาของดอกเตอร์เฟรเซน เป็นญาติกันด้วย อีกคนที่อาจมีส่วนเป็นผู้จัดการชื่อ เจอร์ราร์ด วิลแมน มีหน้าที่บริหาร กับควบคุมการส่งสารเคมีเข้ามาใช้ในการผลิต ดูเหมือนสองคนนี้จะไม่ถูกกันเพราะมีปัญหาการเมืองภายใน ถึงนั้นก็ช่วยกันดูแลงานในส่วน ของสิทธิบัตรยาเก่ามานานหลายปี”

“เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับการทำซีแอลยาหรือการเสียชีวิตของคุณ หมออรรถชัยหรือเปล่า”

“เรารู้เท่าที่ตัวฉันนั่นแหละ อภ. นำเข้ายามาจากหลายบริษัทหลาย ประเทศไทยเอง ก็ทำซีแอลยาหลายรายการที่จำเป็นให้ประชาชนเข้าถึงยาได้ บริษัทยาหลายแห่งทำหนังสือถึงกระทรวงพาณิชย์ว่าจ้างจะฟ้องร้อง...”

ตลาดของบริษัทยาข้ามชาติมีขนาดใหญ่มากจนสร้างอิทธิพลเอาไว้ทุกส่วน มีการกดดันมาจากรัฐบาลประเทศแม่ของบริษัทยาเหล่านั้น ประกาศให้ไทยเป็นประเทศที่ถูกจับตามองเป็นพิเศษเรื่องการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่ถูกเล่นมาตลอด จนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข (รพม.สธ.) คนใหม่เสนอให้ทบทวนเรื่องซีแอลยา ด้วยอ้างว่ากลัวถูกปรับลดระดับชั้นลงไปอีก ให้เป็นประเทศละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาขั้นรุนแรง

นายแพทย์อรรถชัยเคยให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ว่า ประเทศไทยถูกทำร้ายจากระบบที่ขับเคลื่อนด้วยเล่ห์กลของบริษัทข้ามชาติ แต่เราเสียเปรียบกว่าหลายด้าน และมีคนรู้ข้อมูลเชิงลึกน้อย จึงถูกเอาเปรียบตลอดมา หลังเข้าดำรงตำแหน่งได้ไม่นาน เขาก็อยู่ในแบล็กลิสต์ของบริษัทข้ามชาติระดับยักษ์หลายแห่ง

เขาเปิดโปงว่ายาบางตัวที่เพิ่งประกาศทำซีแอลยาเพิ่มระหว่างที่ดำรงตำแหน่งเป็นยาที่ใกล้จะหมดสิทธิบัตรเต็มที แต่บริษัทยาเหล่านั้นไม่ยอมยกสูญเสียผลประโยชน์ จึงได้สมคบคิดกันด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อหาทางให้ชะลอการผลิตยาชื่อสามัญแทนชื่อทางการค้าของพวกเขาตน ซึ่งจะมีราคาถูกกว่ามาก

อดีต ผอ.อภ. สำเร็จการศึกษามาจากอเมริกา มีเพื่อนเป็นนายแพทย์อยู่ที่นั่นหลายคน หนึ่งในนั้นเป็นบรรณาธิการวารสารทางการแพทย์คุณภาพสูง ซึ่งได้รับการยกย่องและยอมรับจากนานาชาติ มีข้อมูลและหลักฐานดีๆ เชิงลึกหลายอย่างที่ยินดีแบ่งปันให้ นายแพทย์อรรถชัยจึงรับมา และส่งต่อหลักฐานนั้นให้กระทรวงสาธารณสุขดำเนินการต่อ

ทว่าเมื่อยื่นเรื่องขึ้นไปซึ่งเป็นช่วงที่รัฐมนตรีคนใหม่ชื่อ ชุมศักดิ์ รังษฤษฏกุล เข้ามารับหน้าที่แทน ตัวเขาเองกลับถูกประกาศปลดออกจากตำแหน่ง จนมีลูกศิษย์ถูกหาเข้ามาช่วยประท้วงทำหนังสือร้องเรียนมากมายแต่ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร กลุ่มของนายแพทย์อรรถชัยจึงค้นหาหลักฐานว่า รมว.สธ. ชุมศักดิ์ และว่าที่ผู้อำนวยการคนใหม่ คือ นายแพทย์อภิวัฒน์ ลิขปวิชัย ที่ถูกเสนอชื่อ อาจมีความสัมพันธ์ที่ไม่เปิดเผยกับบริษัทข้ามชาติ

แต่แล้วเขากลับประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตระหว่างที่เรื่องยังค้างคาอยู่ราวสองเดือนที่ผ่านมา

บางกอกไทม์เล่นข่าวนี้เป็นข่าวดัง จนหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นเล่นตาม รวมถึงโทรทัศน์ทุกช่อง ทำให้ดีเอสไอต้องลงมาจัดการเรื่องคดี แต่

กลับพลิกคดีไปว่าเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเพราะความประมาทจากการ
มีเมา กลายเป็นที่เคลือบแคลงของสังคม โดยเฉพาะครอบครัวของ
นายแพทย์อรรถชัยและคนใกล้ชิด

ตลอดชีวิตการทำงานนายแพทย์วัยกลางคนได้ทำประโยชน์ให้
สังคมมากมายจนมีคนรักใคร่นับถือจำนวนไม่น้อย หนึ่งในนั้นก็คือ
จุลศักดิ์ ดำรงภักดีกุล ซึ่งเป็นเพื่อนเก่าแก่กันมานาน เสียจุลรับไม่ได้กับ
ความพยายามในการปิดคดีอย่างลวกๆ ของตำรวจ โดยละเอียดข้อเท็จจริง
ที่เป็นไปได้อย่างสูงว่าอาจจะเป็นการฆาตกรรม

เสียจุล ส.ส. หน้าใหม่ เจ้าของเครื่องดื่มบำรุงกำลังผู้ได้ใจชนชั้น
กลางกับรากหญ้า และเจ้าของหนังสือพิมพ์คุณภาพอย่างบางกอกใหม่
ได้ให้สัมภาษณ์สื่อทั้งในและต่างประเทศที่ให้ความสนใจเรื่องคดีว่า
มีหลักฐานน่าเชื่อถือที่เจ้าหน้าที่ดีเอสไอบางคน รมว.สธ. และ ผอ.อก.
อาจหลีกเลี่ยงการปฏิบัติหน้าที่ เนื่องจากมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับ
บริษัทฯ

ตำรวจใหญ่นายหนึ่ง อดีตเป็นผู้บัญชาการสำนักคดีอาญาพิเศษ
ยืนอยู่ข้างเขาเพื่อเป็นพยานในเรื่องนี้

บทความหลายชิ้นเขียนโดยคอลัมนิสต์ชื่อดัง ยกย่องผลงานของ
ผู้ตายที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้

คำให้สัมภาษณ์จากครอบครัวและคนใกล้ชิดเกี่ยวกับการอุทิศตัว
ของเขาทำให้หลายคนเศร้าสะเทือนใจ

หลักฐานบางชิ้นได้เปิดเผยต่อสื่อเป็นประเด็นที่สังคมตื่นตัวมาก
ในสองเดือนที่ผ่านมา

ทั้งยังมีข้อมูลเกี่ยวกับการยาปราคฏุมากอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้น
มาก่อน จนทำให้ใครหลายคนนั่งไม่ติดที่ ปิดคดีไม่ได้ คาราคาซังท่ามกลาง
สื่อที่พยายามขุดคุ้ยเรื่องดังกล่าวไม่มีหยุด

ชลโบล ศิวกร กับนักข่าวรุ่นน้องอีกคนได้รับคำสั่งให้ลงพื้นที่หาข่าว

เชิงลึก โดยมีเสียจุลช่วยกรุยทางให้ ไม่เว้นแม้กระทั่งการขอความช่วยเหลือจากครอบครัวของแพรวพรรณราย ลูกน้องสาวซึ่งแต่งงานไปกับราชินิกุลหม่มนักธุรกิจเจ้าของเฮเวน อิน อันดามัน รีสอร์ท ที่กระบี่ เพราะรู้ว่าหม่อมราชวงศ์อัคราช สามีของเธอ มีสายสัมพันธ์ส่วนตัวกับนักธุรกิจหลายคนในอเมริกาที่อยู่ใต้อายผู้ต้องสงสัยจนรู้ข่าวสารเป็นอย่างดี

ชลโบลยังมีข่าวเกี่ยวกับบริษัทข้ามชาติเหล่านี้ค่อนข้างน้อย เพราะเกือบสองเดือนที่ผ่านมาเธอต้องตามเรื่องการสืบสวนคดีของดีเอสไอ และสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องของผู้ตายเป็นหลัก แพรวพรรณรายจึงหาข้อมูลช่วย

“สามบริษัทหลักที่เคยทำหนังสือถึงกระทรวงพาณิชย์มาครั้งล่าสุดคือ เอฟจี บริษัทรนอร์เบ็ค ฟาร์มาซูติคอลส์ และ เมดิทริคอล โปรดัคส์”

“ใช่ ทั้งสามรายนี้เป็นคู่แข่งกันก็จริง เพราะผลิตยาทางการค้ารักษาโรคในกลุ่มเดียวกันที่กำลังมีปัญหาเรื่องซีแอลยากับไทย แต่เรื่องมันยุ่งจนฉันเองก็งง...” แพรวพรรณรายบ่นแล้วขยายความต่อ

แพทย์หญิงเจสสิกา ฮีธ ที่เป็นทั้งนักวิจัยและผู้บริหารของบริษัทเมดิทริคอล โปรดัคส์ คืออดีตคนรักของดอกเตอร์เฟรเซน ที่เลิกกันไปแต่งงานกับ ไชมอน เคสเลอร์ เจ้าของนอร์เบ็ค ฟาร์มาซูติคอลส์ แต่ทั้งคู่ก็หย่าขาดหลังการแต่งงานเพียงไม่กี่ปี ปัจจุบันบริษัททั้งสามถือว่าเป็นคู่แข่งกันก็ว่าได้ เพราะขายยาในกลุ่มรักษาโรคเดียวกันหลายตัว

ก่อนหน้านี้ เจอร์ราด วิลแมน ผู้จัดการของเอฟจีได้เดินทางมาเมืองไทยสองสามวัน และบินกลับไปก่อนที่นายแพทย์อรรถชัยจะประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตได้ไม่นาน ขณะนี้ใครหลายคนก็เฝ้าชื่อถึงนั้นเดินทางมาเมืองไทยพร้อมกันราวกับนัดหมาย แม้จะมาคนละวัน เวลาและเที่ยวบิน

สาเหตุก็เพราะจะมีการจัดประชุมทางการแพทย์ขึ้นที่กรุงเทพฯ สัปดาห์หน้าเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ด้วยความร่วมมือของกลุ่มประเทศ

ในแถบนี้ มีบริษัทยาและเครื่องมือแพทย์หลายสิบแห่งเป็นผู้สนับสนุนร่วมกับหน่วยงานรัฐ โดยเชิญกลุ่มแพทย์ นักวิจัย และนักวิชาการที่สำคัญ มารวมตัวกันนับพันคน

เป็นการประชุมครั้งแรกในลักษณะนี้ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ เพื่อสร้างความตื่นตัวในเรื่องวิชาการและความก้าวหน้า เพื่อเตรียมพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เนื่องจากการประชุมที่ผ่านมาล้วนเกี่ยวข้องกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจหรือการเมืองเป็นหลัก หัวข้อสำคัญหนึ่งที่จะถูกหยิบยกขึ้นมาพูดก็คือ ความร่วมมือในการจัดการเรื่องการเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างเสรี โดยเฉพาะบุคลากรแพทย์ หลังเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือเออีซีในปีหน้า

สื่อไทยต่างเตรียมความพร้อมและกระตือรือร้นในการทำข่าวท่ามกลางคติของนายแพทย์อรรถชัยที่ยังคงร้อนแรง มีการชุลคุ้ยหลายประเด็นออกมาในโซเชียลเน็ตเวิร์กเป็นระยะด้วย

“ที่มันแปลกก็เพราะถึงงานนี้จะเป็นงานวิชาการในระดับภูมิภาค แต่ยังมีขนาดเล็ก บอร์ดบริหารของบริษัทข้ามชาติทั้งสามแห่งที่มีปัญหากับเราไม่น่าลงทุนเดินทางมาด้วยตัวเอง แค่อส่งใครสักคนมาหรือให้ตัวแทนขายในประเทศดูแลแทนก็ได้เหมือนกัน ถ้าเป็นการประชุมทางการแพทย์ที่ฟลอริดา ชิคาโก ฟิลาเดลเฟีย หรือนิวยอร์กก็ว่าไปอย่าง”

“เพื่อนกำลังจะบอกว่าแต่ละคนมาเพราะมีวัตถุประสงค์อื่นนั่นแหละ”

“ไม่รู้สิบัว มันอาจเป็นแค่ความบังเอิญก็ได้ ฉันแค่บอกไว้จะได้เตรียมตัวทัน เพราะตัวต้องกลับไปทำข่าวที่กรุงเทพฯ เดี่ยวฉันจะส่งอีเมลแนบกำหนดการเท่าที่รู้ตอนนี้ให้ด้วย” คนช่วยหาข่าวบอก

“ขอบใจเพื่อนมาก แต่เรายังไม่ได้คุยกับดอกเตอร์เฟอร์เซนเลย เขายังไม่รู้ที่เราเป็นนักข่าว”

“อ้าว ไหนว่าเจอกันแล้ว”

“ก็ใช่ แต่แฟนเขามาเรียกไปก่อน ท่าทางจะหวง ไม่อยากมี กชค ด้วย เราเลยคิดว่ายังไม่สะดวกที่จะขอคุย แต่ได้นามบัตรของเขามาแล้ว”

“นั่นก็ดีเลย ยังไงตัวแข็งแรงด้วยนะ หรือถ้าต้องการความช่วยเหลืออะไรอีกก็บอก”

“ชอบใจเพื่อนมาก หลานเราสบายดีนะ...” ซิลบลถามถึงลูกชายวัยเกือบสี่ขวบของเพื่อนสนิท ฟังฝ่ายนั้นเจื้อยแจ้วเกี่ยวกับลูกและสามีอีกพักใหญ่จึงวางสาย

ริสอร์ทมีทั้งจักรยานและมอเตอร์ไซค์ให้เช่าสำหรับคนที่
ไม่ได้ใช้บริการซีดีทัวร์ของริสอร์ทหรือไม่มีรถยนต์ส่วนตัว แต่ซิลบลขับรถมาจากกรุงเทพฯ จึงไม่มีปัญหาอะไร หญิงสาวแวะไปรับประทานอาหารเย็นที่ห้องอาหาร เปลี่ยนแผนที่จะถ่ายภาพชายหาด เนื่องจากคุยโทรศัพท์อยู่นานจนแสงของวันหมดไปแล้ว

เธอเดินไปห้องอาหารขณะก้มอ่านแผ่นพับแสดงรายละเอียด และแผนที่ของสถานที่ท่องเที่ยวใกล้ๆ ที่ไปขอมาจนไม่ได้มองใคร แม้จะเห็นจากทางตาวามีคนเดินสวนก็ทำเพียงหลีกทางให้เสีย เลยสะดุ้งสุดตัวเมื่อต้นแขนถูกตึงเอาไว้

“ดอกเตอร์เฟรเซน” ซิลบลกะพริบตาอย่างงงๆ เมื่อเห็นหน้ามอง เพราะแน่ใจว่าไม่ได้จะชนเขาแน่

“ถ่ายรูปเสร็จแล้วหรือครับ”

“เปล่าค่ะ ฉันติดคุยโทรศัพท์เลยไม่ทันมีเวลาถ่ายรูป”

ตาสีน้ำตาลใสมองสาวร่างสูงที่ยืนข้างๆ เขา พลางยืมนำไปก่อนอย่างผูกมิตร แม้อีกฝ่ายจะมองมาเหมือนกำลังหงุดหงิด สาวอเมริกันชะงักไปเมื่อเห็นรอยยิ้มที่ส่งให้ ไม่ได้ยิ้มตอบ แต่แววราคางในแวตาเหมือนจะลดลงมาบ้าง

“แผนที่ของหัวหิน?”

“ค่ะ” เธอรับคำเพราะสายตาของเขาลดลงมองแผ่นพับในมือ
“พรุ่งนี้ฉันจะออกไปสำรวจดูเสียหน่อย”

“ผมเช่ารถไว้ให้แท็กซี่ออกไปเที่ยว คุณอยากไปกับเธอหรือเปล่า”

“เกรงจะเป็นการรบกวนดอกเตอร์กับแท็กซี่นะสิคะ”

“แท็กซี่ไปคนเดียวครับ ผมยังต้องทำงาน”

คำตอบนั้นทำให้เธอตัดสินใจได้ทันที หญิงสาวยิ้มกว้างให้ “ฉัน
ซาบซึ้งใจมากค่ะ แต่ไม่รบกวนดีกว่า”

“ถ้าเปลี่ยนใจ อย่าลืมโทร. มานะครับ”

“ฉันไม่ลืมแน่นอน ขอขอบคุณอีกครั้งค่ะ” เธอยกมือขึ้นขยับแว่นตา
เลยเห็นว่าต้นแขนยังอยู่ในมือของเขา ชายหนุ่มปล่อยมือออกอย่างสุภาพ
ผงกหัวให้ แล้วออกจากห้องอาหารไปกับมิแรนดา

ชโลบลส่ายหัวให้ตัวเองกับอาการประหม่าแปลกๆ ที่ไม่ได้เกิดขึ้น
ง่ายนัก เพราะถึงจะเป็นคนเซย์ๆ แต่นิสัยของนักข่าวที่ต้องลุยและจัดการ
กับปัญหาเกี่ยวกับผู้คน ทำให้นักข่าวส่วนใหญ่รวมถึงเธอด้วยเป็นคน
คล่องแคล่วพอตัว

หญิงสาวเข้าไปสั่งอาหารเย็นแบบง่ายๆ มากินพอให้อิ่มท้อง แล้ว
กลับห้องไปนั่งอ่านข้อมูลหลายหน้าที่แพรวพรรณรายส่งอีเมลมาให้ โดย
เปิดข่าวโทรทัศน์เป็นเพื่อนคลายเหงาไปด้วย อ่านข้อมูลเสร็จตอนเกือบ
สี่ทุ่มจึงหยิบนิยายต้นฉบับภาษาอังกฤษที่นำติดตัวมาด้วยมานั่งแปลต่อ
อีกราวหนึ่งชั่วโมง แล้วเข้านอนโดยไม่ตั้งนาฬิกาปลุก